

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία
Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν.) — Ἡ Λουομένη Χανοῦμισ-
σα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ. (Συν.) — Ῥονάλδος καὶ Μιζέττι, ὑπὸ
Albert Delpit μετάφρ. Αἰκατερίνης Ζίρκου. (Συν. καὶ τέλος!)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, τὰς ἑξαρχαίας 6, τῆ ἑξωτερικῆς 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσφραγίστου καὶ λογοτομισμάτων

Παριέστραψε μεταξύ τῶν λευκῶν καὶ λεπτοφυῶν δακτύλων τοῦ μετάλλινόν τι ἀντικείμενον. (Σελ. 328).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΑΙΝΣ

μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Τὸ πρῶτον βλέμμα ὅπερ ἔρριψα, εὐθύς ὡς ὁ θεράπων ἤνοιξε τὴν θύραν, συνήντησε τράπεζαν πλουσίως διασκευασμένην ἐν τῷ μέσῳ εἶδους τινὸς στοᾶς φωτιζομένης ὑπὸ πολλῶν παραθύρων. Ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ βλέμμα μου ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον, καὶ διέκρινε κυρίαν τινα ὀρθίαν ἰσταμένην καὶ στρέφουσαν πρὸς ἐμὲ τὰ νῶτα. Εὐθύς,

ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματός, μοὶ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν τὸ ὄρατον αὐτῆς ἀνάστημα καὶ ἡ ἀφελὴς χάρις τῆς στάσεώς της. Ἦτο ὑψηλὴ ἀλλ' ὄχι καὶ τόσοσ, ἔχουσα ἀρεστήν μετρίαν εὐσαρκίαν ἢ κεφαλὴ της, καλῶς προσηρμοσμένη ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἐκινεῖτο μετὰ θελατικῶν κυμάνσεων. Ἐκείνητο πρὸς τούτοις προσόν τι ἰδιαιτέρως ἐκτιμώμενον παρὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ὀσφύς της εὕρισκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν της καὶ εἶχε τὰς φυσικὰς αὐτῆς διαστάσεις ἢ εὐλυγισίαν τοῦ σώματός της δὲν παρεμορφουτο ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ στηθιδέσμου.

Ἐπειδὴ δὲν με ἤκουσεν, ὅτε εἰσῆλθον,

ἔσχον τὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσω αὐτὴν ἐν ἀνέσει ἐπὶ ἐν ἡ δύο λεπτά, μετὰ τὴν παρέλευσιν δὲ αὐτῶν ἔκρινα, ὅτι ὁ καταλληλότερος τρόπος διὰ ν' ἀναγγείλω τὴν παρουσίαν μου, ἦτο νὰ ρίψω ἐπιτηδὲς μίαν τῶν πλησίον μου εὕρισκομένων ἐδρῶν. Τῷ ὄντι ἐστράφη ἀμέσως. Ἡ χάρις τῶν κινήματων της καὶ τὸ βαδισμῶς της, ἐνῷ προσήρχετο ὑπασχίζουσα κατὰ μήκος τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἐπηύξανον τὴν περιεργίαν, ἣν ἠσθανόμην, ὅπως ἴδω τὴν μορφήν της. Καθ' ἣν στιγμὴν κατέλειπε τὴν παρὰ τὸ παράθυρον θέσιν της, ἔλεγον: «Εἶνε μελαγχρινή.» Ὅτε προὔχωρησεν, εἶπεν: «Βεβχίως εἶνε νέα.» Ὅτε ὁ-

μῶς ἐπλησίασε περισσότερο, τότε, πρὸς
μεγίστην μου ἐκπλήξιν, ἠναγκάσθην νὰ
προσθέσω: «Εἶνε ἀσχημος».

Οὐδέποτε αἱ γοητευτικαὶ εἰκασίαι, ἀς
ἀναπλάττει τις βλέπων ἐκ τῶν ὀπισθεν
γυναῖκα, διεψεύσθησαν παντελῶς κατὰ
τρόπον τόσον ἀπότομον ὑπὸ τῆς μορφῆς.
Τὸ χρῶμα τῆς νεαρᾶς ἐκείνης γυναικὸς
ἦτο λίαν μελάγχρουν ὁ ἄνω τοῦ χεί-
λους βουλος ἀπετέλει σχεδὸν μύστακα
τὸ στόμα τῆς ἦτο μέγα, ἀνδρικόν τὸ
σχήμα· αἱ γραμμαὶ ἐν γένει τοῦ προσώ-
που τῆς χονδρὰ καὶ ἄνευ ἀρμονίας· οἱ
μέλανες, ὄξει, τολμηροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς
ἦσαν κεχωσμένοι ὑπὸ τὸς λίαν προέ-
χοντα ἢ δὲ πυκνὴ κόμη τῆς, μέλινα
καὶ στιλβουσα ὡς γαιάνθραξ, κατήρχετο
πολὺ κάτω ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Ἡ
φαιδρά, εἰλικρινὴς, νοήμων φυσιγνωμία
τῆς ἐστερεῖτο τῆς γυναικείας ἐκείνης
γλυκειᾶς ἐκφράσεως καὶ τρυφερότητος, ἥς
ἄνευ μένει ἀτελής ἢ καλλονὴ οἵας δὴ ποτε
ὠραίας γυναικός. Ὅτε εἶδα τὸ πρόσωπον
αὐτὸ ὅπερ περιέγραψα, τὴν κεφαλὴν ἐκεί-
νην στηριζομένη ἐπὶ ὤμων, οὐδὲ πᾶς γλύ-
πτῆς μετὰ χάριος θὰ προτίμα ὡς πρότυ-
πον, ὅτε ἀφοῦ ἐγοητεύθην κατ' ἄρχᾶς ἐκ
τῆς χάριτος τῶν κινήματων τῆς, ἄτινα
ἤλεγχον τὴν ἐντελῆ συμμετρίαν τοῦ καλ-
λίστου αὐτῆς σώματος, ἐξεπλάγην δυσά-
ρέστως ἐκ τῶν ἀνδρικῶν χαρακτῆρων τῆς
φυσιγνωμίας ἐκείνης, τόσοσ ἀσυμβιβά-
στου πρὸς τὸ σῶμα, ἐδοκίμασα τὴν κω-
μικὴν ἐνίστε ἐκείνην σύγχυσιν, ἣν αἰσθά-
νεται τις μετὰ τινῶν ἀλλόκοτα ὄνειρα, ὧν
δὲν δύναται νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀντιφάσεις
τὰς ἀνωμαλίας.

Εἶσθε ὁ κ. Χαρτράϊτ βεβχίως; μοι
νεαρὰ γυνή, ἥς τὴν μορφήν ἐφώτισε
καταστῆσαν γλυκυτέραν τὴν
μίαν τῆς, ἀποκτώσαν βαθμηδὸν
ἐν μοί ὀμίλει μᾶλλον γυναικείαν
... Χθὲς τὴν ἐσπέραν ἀφοῦ ἐβρά-
τόσον ἢ ἀφίξις σας, ἐνομίσαμεν ὅτι
θὰ ἔλθετε καὶ ἀπεσῶρθημεν νὰ κοιμη-
μεν κατὰ τὴν συνήθη ὥραν. Σὰς πα-
ρκαλῶ νὰ μὰς συγχωρήσητε διὰ τὴν
φαινομένην ταύτην ἀμέλειάν μας... καὶ
ἐπιτρέφατε νὰ σὰς παρουσιασθῶ ὡς μία
τῶν μελλουσῶν μαθητριῶν σας... Ἐπι-
τρέφατε νὰ σὰς τείνω τὴν χεῖρα... ὑπο-
θέτω ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα ἐκεῖ θὰ κατα-
λήξωμεν... Διατί λοιπὸν νὰ μὴ ἀρχίσωμεν
ἀπὸ τώρα;...

Ἡ ἀφελὴς καὶ ἀπροσποίητος αὐτῆ
προσφώνησις ἐλέχθη μετὰ φωνῆς δυνατῆς,
εὐήχου, πλήρους γοήτρου. Ἡ ταθεισά
μοι χεῖρ — ὑπὲρ τὸ δέον ῥωμυλέα ἴσως,
ἀλλὰ καλῶς πεπλασμένη — ἀφέθη εἰς
τὴν ἰδικήν μου μετὰ φυσικῆς ἡρεμίας,
μετὰ ἀξιοπροπεείας εὐ ἠγμένης γυναικός.
Ἐγοποθετήθην παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ
προγεύματος μετὰ τῆς οἰκειότητος,
μετὰ τόσον ὀλίγησ συστολῆς, ὡς νὰ ἐχρα-
νολογουήντο πρὸ πολλῶν ἐτῶν αἱ μεταξύ
ἡμῶν σχέσεις καὶ νὰ εἶχονμεν ὅρισει συν-
έντευξιν ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ, διὰ νὰ συν-
ομιλήσωμεν φιλικῶς περὶ τοῦ παρελθόντος.
— Ἐλπίζω, μοι ἔλεγεν ἡ ἀξιογάπητος

ἐκείνη γυνή, ὅτι ἤλθετε ἐδῶ, με τὴν ἀπό-
φασιν νὰ ἐπωφεληθῆτε, ὅσον τὸ δυνατόν
καλλίτερον, ἐκ τῆς νέας σας θέσεως. Ἄλλ'
ἀπὸ σήμερον πρέπει νὰ συνειθίσητε εἰς
τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐμὲ μόνην θὰ ἔχητε ὡς
σύντροφον κατὰ τὸ προγευμα. Ἡ ἀδελφὴ
μου ἔμεινεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐνο-
χλουμένη ἐκ τῆς καθαρῶς γυναικείας ἐ-
κείνης ἀδιαθεσίας, τῆς καλυμμένης ἡμι-
κρανίας· ἡ ἀγαθὴ γηραιὰ αὐτῆς παιδα-
γωγός, κυρία Βέζεϋ, ἔμεινεν ἐξ εὐσπλαγ-
χνίας πλησίον τῆς καὶ ἀσχολεῖται νὰ
προσφέρῃ εἰς αὐτὴν πρὸς πόσιν τὸ τέτον,
ὅπερ ἐπαναφέρει αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ
θεὸς μου, κύριος Φαίρλη, ποτε δὲν κήθη-
ται μαζὺ μὰς εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐνεκὰ
τῆς ἐπισφαλούς ὑγείας του προτιμᾷ νὰ
μένῃ ἐνθρονισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του,
διάγων βίον ἀγάμου. Εἰς τὴν οἰκίαν ταύ-
την δὲν κατοικοῦσιν ἄλλοι, ἐκτὸς ἐμοῦ.

Πρὸ τίνος καιροῦ ἦλθον πρὸς ἐπίσκεψιν
μὰς καὶ διέτριψαν ἐδῶ δύο νέαι φίλαι μὰς,
ἀλλ' ἀνεχώρησαν χθὲς βαρυνθεῖσαι, οἰ-
κτεירוῦσαι δὲ καὶ ἡμᾶς. Καὶ δὲν εἶχον
ἄδικον. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν-
ταῦθα διατριβῆς των — ἐπειδὴ ὁ κύριος
Φαίρλη ἔμενε διρκῶς ἐνεκὰ τῆς ἀσθε-
νείας του περιορισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν
του — δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρουσιάσωμεν
κανέν ἄτομον ἀνήκον εἰς τὸ ἀνδρικόν γέ-
νος, οὐδὲ ἡ παρουσία θὰ ἐπέτρεπεν αὐταῖς
νὰ φλυαρήσωσι, νὰ χορεύσωσι, νὰ χαιρεν-
τίσωσι φιλαρέσκως. Ἄλλο τι δὲν ἐκά-
μνομεν παρὰ νὰ ἐρίζωμεν, πρὸ πάντων
δὲ εἰς τὸ γεῦμα... Εἶνε ἀδύνατον, βλέ-
πετε, τέσσαρες γυναῖκες μόναι νὰ γευμα-
τίσωσι μαζὺ, χωρὶς νὰ φιλονεικήσωσιν...
Εἰς τὴν τράπεζαν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δὲν
εἴμεθα τόσοσ πολὺ ἀβρόφρονες πρὸς ἀλλή-
λας.. Βλέπετε, κύριε Χαρτράϊτ, ὅτι δὲν
εἶμαι καθόλου μερολήπτισ.. — Καὶ τί
πέρνετε, παρακαλῶ, τέιον ἢ καφέν;—
Ὅλαι εἴμεθα τοιαῦται, με τὴν διαφορὰν
ὅμως, ὅτι εἶνε σπάνιον νὰ εὐρεθῆ γυνή
τις νὰ τὸ ὁμολογῆ τόσοσ εἰλικρινῶς ὅπως
ἐγώ... Ἄλλὰ τί βλέπω;... Σὰς ἐνοχλῶ,
νομίζω;... Σὰς ταρξοσεῖ ὁ διαταγμός περὶ
τὴν ἐκλογὴν τοῦ προγεύματος ἢ ἡ ἐλευθε-
ρία τῆς ὀμιλίας μου;... Ἄν εἶνε τὸ πρῶ-
τον, σὰς συνιστῶ νὰ μὴ ἐγγιζήτε τὸ
κρῦον χοιρομήριον, τὸ ὁποῖον ἔχετε σιμά
σας καὶ νὰ περιμείνητε τὴν ὀμιλίαν,
τὴν ὁποίαν θὰ φέρουν ἐντὸς ὀλίγου... Ἄν
ἀληθεῦς ἢ δευτέρα εἰκασία μου, τότε
θὰ σὰς προσφέρω ὀλίγον τέιον, διὰ νὰ ξε-
κουρασθῆτε ὀλίγον καὶ θὰ προσπαθῆσω —
ἂν καὶ ἡ τοιαύτη ὑπόσχεσις δὲν δύναται
νὰ εἶνε σοβαρὰ, προφορομένη ὑπὸ γυναι-
κός— νὰ κρατήσω τὴν γλῶσσάν μου ἀργήν.

Καὶ μοὶ ἔτεινε γελωσὰ κύμβην τέιον.
Ἡ τοιαύτη εὐχερὴς φλυαρία τῆς γυναικός
ἐκείνης, ἢ ὅπως οὐν ὑπέμετρος οἰκειότητος
αὐτῆς πρὸς ἄνδρα ξένον, τόσοσ ἦτο ἀ-
πηλλαγμένη πάσης προσποιήσεως, ἀπέρ-
ρες δὲ ἐξ ἐμπιστοσύνης τόσοσ ἀληθοῦς
πρὸς τὴν ἰδίαν ἀξιοπροπέειαν καὶ τὰ προ-
νόμια τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς τάξεως, ὥστε
καὶ ὁ αὐθαδέστατος τῶν ἀνθρώπων θὰ
συνεῖχετο ἐκ σεβασμοῦ ἐνώπιόν τῆς.

Ἄν ἀδύνατον ἦτο νὰ τηρήσῃ τις ἀπέ-
ναντί της αὐστηρὸν καὶ ἐπιβεβλημένον ἐκ
τῆς ἐθιμοτυπίας ἥθος, ἀδύνατον ἦτο ἀφ'
ἑτέρου νὰ διανοηθῆ καὶ, νὰ παραβῆ τὸ
ὀφειλόμενον πρὸς αὐτὴν σεβασμόν. Ἐξ
ὀρμειμύτου συνκισθανόμενος τούτο, ἐνὸς
ἀκουσίως μετεδίδετο καὶ εἰς ἐμὲ ἡ πνευ-
ματώδης φαιδρότης τῆς, προσεπάθησα
κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἐπιτυχῶς νὰ
τῇ ἀπαντήσω διὰ τοῦ αὐτοῦ τένου.

— Ναὶ ναί, μοὶ εἶπεν εἰς ἀπάντησιν
τῆς μόνης δικαιολογίας, ἣν ἠδυνήθην νὰ
προβάλλω περὶ τοῦ τεταραγμένου ἤθους
μου, ἐνοῦσ πολὺ καλῶ. Εἶσθε ἐντελῶς
ξένος εἰς τὴν οἰκίαν μὰς καὶ οἱ ὑπαινιγματι-
κοὶ σὰς φαίνονται ἀνεξήγητοι. Εἶνε φυ-
σικὸν καὶ ἐπρεπεν νὰ τὸ σκεφθῶ πρότερον...
Ἄλλὰ θὰ διορθώσω τὸ σφάλμα μου... Τι
λέγετε; ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν ἐκυτόν μου,
διὰ νὰ ἐξοφλήσω ταχύτερον; Ὁνομάζο-
μαι Μαριάννη Χάλκομβ, ὅταν δὲ ἀποκα-
λῶ τὸν κύριον Φαίρλη θεὸν μου καὶ τὴν
δεσποινίδα Φαίρλη ἀδελφὴν μου, ὑποπί-
πτω εἰς ἀνκκριβειαν, εἰς ἣν συχνάκις ὑ-
ποπίπτουσιν αἱ γυναῖκες. Ἡ μήτηρ μου
ἐνουμψεύθη δις, τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ κυ-
ρίου Χάλκομβ, πατρός μου, καὶ τὸ δεύ-
τερον μετὰ τοῦ κυρίου Φαίρλη πατρός
τῆς ἐτεροθαλοῦς ἀδελφῆς μου. Ἐκτὸς
τοῦ ὅτι εἴμεθα ὀρφναὶ ἀμφότεραι, δὲν ὑ-
πάρχει ἄλλη ἀναλογία μεταξύ μὰς.
Ὁ πατήρ μου ἦτο πτωχός, ἐνῶ ὁ ἰδιός
σας εἶνε πλούσιος. Ἐγὼ δὲν ἔχω περιου-
σίαν, ἐνῶ αὐτὴ θεωρεῖται ἐκ τῶν πλου-
σιωτάτων κληρονόμων τοῦ τόπου τούτου.
Ἐγὼ εἶμαι μελαγχρινὴ καὶ ἀσχημος, αὐ-
τὴ δὲ εἶνε ξανθὴ καὶ ὠραία. Ἐγὼ θεω-
ροῦμαι ὡς ἰδιότροπος καὶ ἀσυμβιβάστος,
καὶ οὐχὶ ἀδίκως, τὸ ὁμολογῶ, ἐνῶ εἰς
αὐτὴν ἀποδίδει ὁ κόσμος, δικαίως ἐπί-
σης, ὅλα τὰ θέληγτρα γλυκυτάτου καὶ
ἀγαθοτάτου χαρακτῆρος... Τέλος πάντων
αὐτὴ εἶνε ἀγγελος, καὶ ἐγὼ εἶμαι... Πά-
ρτετε ὀλίγην ἀπ' αὐτὴν τὴν κομπόσταν,
κύριε Χαρτράϊτ, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀ-
φειλομένου πρὸς τὰς γυναῖκας σεβασμοῦ
τελειώσετε σεῖς κατ' ἰδίαν τὴν φράσιν,
τὴν ὁποίαν ἤρξισα ἐγὼ. Περὶ δὲ τοῦ κυ-
ρίου Φαίρλη τί νὰ σὰς εἶπω;... Ἐν τιμῇ,
δὲν γνωρίζω τίποτε! Βεβχίως θὰ σὰς
προσκαλέσῃ μετὰ τὸ πρῶγευμα καὶ θὰ
δυνήθητε ἀπ' εὐθείας νὰ σπουδάσητε τὸν
χαρακτῆρά του. Δύνηκα ἀπλῶς ἐκ τῶν
πρότερον νὰ σὰς καταστήσω γνωστόν,
ὅτι εἶνε νεώτερος ἀδελφός τοῦ κυρίου
Φαίρλη τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς μου,
ὅτι εἶνε ἀγαμος, καὶ ὅτι ἡ δεσποινίς
Φαίρλη διατελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του.
Οὐτ' ἐγὼ δύνηκα νὰ ζήσω ἄνευ αὐτῆς,
οὐδ' ἐκείνη ἄνευ ἐμοῦ καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ
λόγος, δι' ὃν κατοικῶ εἰς Λίμμεριτζ-
Χάουζ. Ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἀγαπῶ-
μεθα πολὺ, ταῦθ' ὅπερ δὲν ἐξηγεῖ-
ται, μεθ' ὅσα σὰς εἶπα πρότερον, περὶ
τῆς ἀνομιότητος τῶν χαρακτῆρων μὰς.
Καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἐξηγῶ, ἀλλὰ τὸ πράγμα
οὕτως ἔχει. Πρέπει, κύριε Χαρτράϊτ, ἢ
καὶ ἀμφοτέρως νὰ ἀρέσητε ἢ εἰς καμμίαν
τὸ δὲ δίλημμα τούτο καθίσταται ἔτι

μᾶλλον δυσχερές, ἐκ τοῦ ὅτι σεις θὰ εἰσθε ἢ μόνη συνκναστροφὴ μας. Ἡ κυρία Βέζεϋ εἶνε γυνὴ ἐξαιρετος, κεκτημένη τὰς κυριωτάτας τῶν ἀρετῶν, πλὴν δὲν λοχαρίζεται. Ὁ κύριος Φαίρλη, ἕνεκ τῆς ἀσθενείας του, ἀποφεύγει τὴν συνκναστροφὴν οἰοδύποτε. Δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς ἀπὸ τί πάσχει, ἀλλ' οὔτε οἱ ἰατροὶ τὸ εἰξεύρουν, οὐδ' αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὅλοι λέγομεν ὅτι πάσχει ἀπὸ τὰ νεῦρά του καὶ ὅταν τὸ λέγωμεν, κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν γνωρίζει τί σημαίνει τοῦτο. Ἐν τοσοῦτῳ ἀκούσατε τὴν συμβουλήν μου, κολακεύσατε τὰς ἀβλαβεῖς μονομανίας του, ὅταν θὰ τὸν ἰδῆτε σήμερον. Προσποιήθητε ὅτι θαυμάζετε τὴν συλλογὴν τῶν νομισματοσήμων του, τὴν συλλογὴν τῶν χαλκογραφιῶν καὶ τῶν ὑδρογραφιῶν του καὶ θὰ κατακτήσητε εὐθύς τὴν συμπάθειάν του· τῇ ἀληθείᾳ σὰς λέγω, ὅτι ἂν συνειθίσθητε καὶ εὐχαριστηθῆτε ἀπὸ τὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ βίον, θὰ εὔρετε ἐξαιρετον τὴν ἐδῶ δικιμονίην... Κατὰ τὸ μεταξὺ προγεύματος καὶ τοῦ ἰωρτζὶ διάστημα θὰ καταγίνεσθε εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἰχνογραφιῶν τοῦ κυρίου Φαίρλη. Μετὰ τὸ ἰωρτζὶ, ἡ δεσποινὴς Φαίρλη καὶ ἐγὼ παραλαμβάνουσι τὰ λευκώματά μας, θὰ ἐξερχώμεθα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν σας, διὰ ν' ἀπεικονίζωμεν ἀτέχνως μὲ τὴν μολυβδίδα καμμίαν φυσικὴν τοπογραφίαν. Μάθετε δὲ ὅτι τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ ὄχι ἐμέ, πρέπει νὰ αἰτιασθε, διὰ τὴν ἰδιοτροπίαν ταύτην τῆς ἰχνογραφίας. Κατ' ἐμὲ αἱ γυναῖκες δὲν δύνανται νὰ ἰχνογραφῶσιν ἐπιτυχῶς, ὡς ἐχουσαι τὸ πνεῦμα λίαν εὐμετάβουλον καὶ τὸ ὄμμα ἡκίστα προσεκτικόν... Ἄλλὰ τί σημαίνει; Ἀφοῦ ἡ ἀδελφὴ μου ἀγαπᾷ τὴν ζωγραφικὴν, καταναλίσκω καὶ ἐγὼ πρὸς χάριν τῆς τόσον χάρτιν καὶ τόσα χρώματα, ὅσα οὐδεμία ἴσως ἄλλη γυνὴ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὡς πρὸς τὰς ὥρας τῆς ἐσπέρας, εὐελπιζομαι ὅτι ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου θὰ συντελέσωμεν ὅπως τὰς διέρχησθε ὁπωσοῦν εὐχάριστως. Ἡ δεσποινὴς Φαίρλη εἶνε ἐξαιρετος κυμβαλίστρια. Ἐγὼ δὲν δύναιμι νὰ διακρίνω οὔτε ἐν μουσικὸν σημεῖον δύναιμι ὅμως νὰ παίζω μαζὺ σας ἐν πικινίδιον ἱατρικίον, δάμα, ἐκαρτέ καὶ πρὸς τούτοις — λαμβανομένης πάντοτε ὑπ' ὄψει τῆς ἀνικνότητός μου ὡς γυναικός — φαιριωτηρίου... Πῶς σὰς φαίνεται τὸ πρόγραμμα μου; Δύνασθε νὰ συμβιβασθῆτε μὲ τὸν μεθοδικὸν καὶ ἡσυχον βίον μας, ἢ θὰ καταληφθῆτε ὑπὸ πυρετοῦ, καὶ θ' ἀρξίσθητε νὰ ὀνειρευθῆτε ταξείδια καὶ περιπετείας εἰς τὴν ἡσυχον ταύτην καὶ τόσον σπανίως ἀνανεουμένην ἀτμόσφαιραν τοῦ Λίμμεριτζ;

Καὶ ὠμίλει γοργῶς μετ' ἐπιχαρίτου ἀφελείας, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὴν διακόπτω, εἰμὴ διὰ τῶν ἐπιβαλλομένων ἐκ τῆς ἀβροφροσύνης ἀπαιτήσεων. Ἡ τελευταία αὐτῆς ἐρώτησις, τὸ ὕφος δι' οὗ τὴν ἀπέτεινε καὶ ἡ λέξις περιπέτεια, πεσοῦσα τόσον ἀπερισκέπτως ἐκ τῶν χειλέων της, μοὶ ἀνέμνησαν τὴν μετὰ τῆς Λευκοφόρου συνάντησίν μου, καὶ μὲ παρεκίνησαν ν' ἀποπειραθῶ ν' ἀνκαλύψω, ἂν ἦτο δυνατόν,

ὁποῖος δεσμός ὑπῆρξεν ἄλλοτε — καθὰ ἐμαρτύρει ἡ μνήμη τοῦ ὀνόματος Φαίρλη εἰς τοὺς λόγους τῆς μυστηριώδους ἐκείνης γυναικός, ἣν συνήντησα — μεταξὺ τῆς ἀνωνώμου δροπέτιδος τοῦ νοσοκομείου καὶ τῆς πρώην οἰκοδεσποίνης τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ.

— Καὶ ἂν ἤμην ὁ μᾶλλον φιλοτάραχος καὶ ὁ μᾶλλον ἀψίκορος τῶν ἀνθρώπων, ἀπήντησα, πάλιν κατὰ τὴν πεποιθήσιν μου, θὰ παρέλθην πολὺς χρόνος πρὶν μὲ καταλάβῃ ἡ ὄρεξις τῶν περιπετειῶν. Ἀκριβῶς τὴν προηγούμενην τῆς ἐνταῦθα ἀφιξεώς μου ἐσπέραν ἔσχον συνάντησίν τινα, ἱκανὴν κατὰ πάντα νὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ ὡς πρὸς τοῦτο. Δύναιμι δὲ νὰ σὰς διαβεβαιώσω, δεσποινὴς Χάλκομβ, ὅτι ἡ ἐκπληξις ἢ συγκίνησις, ἣν μοὶ ἐνεποίησε τὸ περιστατικὸν αὐτό, θὰ διαρκέσῃ τὸσον τοῦλάχιστον, ὅσον καὶ ἡ ἐν Κώλυβεργλανδ διαμονή μου...

— Ἀληθῶς, κύριε Χαρτράιτ; ... καὶ δύναιμι νὰ μάθω πῶς συνέβη; ...

— Ἔχετε ὅλον τὸ δικαίωμα. Τὸ ἄτομον ὅπερ διεδραμάτισε τὸ κυριώτατον μέρος ἐν τῇ περιπετείᾳ ταύτῃ, μοὶ εἶνε ὅλως ἄγνωστον, πιθανὸν δὲ νὰ εἶνε ἐπίσης ἄγνωστον καὶ εἰς ὑμᾶς. Ἐν τούτοις μοὶ ἐλάλησε περὶ τῆς μακκρίτιδος κυρίας Φαίρλη μὲ ζωηροτάτας ἐκφράσεις στοργῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Σὰς ὠμίλησε περὶ τῆς μητρός μου; ... Ἡ διήγησίς σας μ' ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερο, ἀφ' ὅσον ἐνόμιζα! ... Ἐξυκολοθήσατε σὰς παρακαλῶ.

Τῇ διηγήθημι τότε ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰ κατὰ τὴν συνάντησίν μου μετὰ τῆς Λευκοφόρου, χωρὶς νὰ μεταβάλω τι ἐξ αὐτῆς, ἐπαναλαμβάνων δὲ λέξιν πρὸς λέξιν ὅσα μοὶ εἶπε περὶ τῆς κυρίας Φαίρλη καὶ τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ.

Οἱ φλογεροὶ καὶ τολμηροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς διηγήσεώς μου. Ἡ φυσιογνωμία της ἐξέφραζε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, μεγάλην ἐκπληξίν, ἀλλ' οὐδὲν πλέον. Προδήλως καὶ αὐτῇ, ὡς ἐγὼ, διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ μὴ εὐρίσκουσα τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

— Εἶσατε βέβαιος ὅτι ἐπαναλαμβάνετε πιστῶς τοὺς περὶ τῆς μητρός μου λόγους της; μὲ ἠρώτησεν.

— Πληρέστατα βέβαιος, ἀπήντησα. Οἰοδύποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ γυνὴ αὐτῆ, εἶνε βέβαιον ὅτι ἐχρημάτισεν ἄλλοτε ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Λίμμεριτζ· πρὸς αὐτὴν προσεφέρετο μετ' ἰδιαιτέρας ἀγαθότητος ἡ κυρία Φαίρλη, ἀναμιμνησκομένη δὲ τὰς ἀγαθοεργίας της διατηρεῖ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ πάντων τῶν ἐπιζώντων μελῶν τῆς οἰκογενείας. Ἐγίνωσκον ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Φαίρλη εἶχον πρὸ πολλοῦ τελευτήσῃ, ὠμίλει δὲ περὶ τῆς κυρίας Φαίρλη ὡς νὰ τὴν εἶχε γνωρίσει ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας.

— Δὲν ἐλέγετε νομίζω, ὅτι, κατὰ τὸ λέγειν της, δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν περιφέρειαν ταύτην;

— Ναί· μοὶ εἶπεν ὅτι πατρίς της ἦτο ἡ Χαμφίσαρ.

— Καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἀνκαλύψητε τὸ ὄνομά της;

— Ἐστάθη ἀδύνατον.

— Εἶνε τῷ ὄντι περιέργον τὸ περιστατικόν. Κατὰ τὴν γνώμην μου, κύριε Χαρτράιτ, καλῶς ἐπράξατε ἀποδώσαντες τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ ἀτυχῆς αὐτὸ πλᾶσμα, ἀφοῦ ἐπὶ προυνσίᾳ σας οὐδὲν ἐπράξε δεικνύον ὅτι δικαίως ἐστεορήθη αὐτῆς... Ἐπεθύμουν ὅμως νὰ κατεβάλλετε πλείονα ἐπιμονήν, διὰ νὰ μάθητε τὸ ὄνομά της... Πρέπει διὰ παντός μέσου νὰ διαφωτίσωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο. Καλῶς θὰ πράξητε νὰ μὴ ὀμιλήσητε ἀκόμη περὶ αὐτοῦ οὔτε εἰς τὸν κύριον Φαίρλη, οὐδὲ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. Ἀμφοτέροι, δύναιμι νὰ σὰς διαβεβαιώσω, οὐδὲν γινώσκουσι περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, οὐδὲ περὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας ἡμῶν. Ἄλλως τε, καὶ ὁ μὲν καὶ ἡ δέ, ἂν καὶ ἀνομοίου ἰδιοσυγκρασίας, εἶνε εὐαίσθητοι, νευροπαθεῖς. Θὰ βασκανίσθητε τὸν ἕνα καὶ θὰ τρομάξητε τὴν ἄλλην ἀκουσίως... Ἐγὼ φλέγομαι ἐκ τῆς ἐπιθυμίας, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης θ' ἀσχοληθῶ μετὰ δραστηριότητος περὶ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Γνωρίζω ὅτι, ὅτε μετὰ τὸν γάμον της ἡ μήτηρ μου ἐγκατέστη ἐδῶ, ἴδρυσεν τὸ σχολεῖον, ὅπερ εἰσέτι ὑφίσταται... Ἄλλ' οἱ παλαιοὶ διδάσκαλοι ἀπέθανον ἢ ἀνεχώρησαν ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μάθωμέν τι ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς. Τὸ μόνον μέσον ὅπερ ἐπὶ τοῦ παρόντος διαβλέπω...

Ἡ συνδιάλεξις μας διεκόπη εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὑπὸ τοῦ θεράποντος εἰσελθόντος καὶ ἀναγγείλαντός μοι κατὰ παραγγελίαν τοῦ κυρίου Φαίρλη, ὅτι μετὰ τὸ πρόγευμα θὰ μ' ἐδέχετο μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.

— Πήγαινε καὶ περιμένε τὸν κύριον εἰς τὸν διάδρομον, εἶπεν ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ, μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς ζωηρὰν ἐτοιμότητα, ἀναλαμβάνουσα αὐτὴ ν' ἀπκηνήσῃ ἀντὶ ἐμοῦ. Ὁ κύριος Χαρτράιτ θὰ μεταβῇ ἀμέσως... Σὰς ἔλεγα λοιπόν, ἐπανέλαβεν, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ κατέχομεν πλῆθος ἐπιστολῶν τῆς μητρός μου, ἀπευθυνομένων πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἐν ἐλλείψει πάσης ἄλλης πηγῆς πληροφοριῶν θ' ἀσχοληθῶ σήμερον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη ἐπιστολῶν τῆς μητρός μου. Ἐπειδὴ ἡγάπα τὴν ἐν Λονδίῳ δικιμονίην ὁ πατριός μου, συχνάκις ἀπουσίαζεν ἐντεῦθεν. Ἡ σύζυγός του κατὰ τὸ τότε αὐτὸν ἐνήμερον διὰ τακτικῆς ἀλληλογραφίας περὶ τῶν συμβαινόντων ἐν Λίμμεριτζ. Ἐν ἐκάστῃ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῆς γίνεται συχνάκις μνεῖα περὶ τοῦ σχολείου, περὶ οὗ φυσικῶ τῷ λόγῳ λίαν ἐνδιεφέρετο. Ἐλπίζω λοιπόν ὅτι, μέχρι τῆς προσεχοῦς συναντήσεώς μας, κατὰ τὴν ἀνκαλύψω... Ἐδῶ συναζόμεθα τὴν δευτέραν ὥραν διὰ τὸ ἰωρτζὶ... Θὰ λάβω τότε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σὰς παρουσιάσω πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ

τὸ ἀπόγευμα θὰ περιπατήσωμεν ὁμοῦ εἰς τὰ περίξ, διὰ νὰ σὰς δείξωμεν τὰς καλλιτέρας τοποθεσίας δι' ἰχνογραφίαν... Καλὴν ἐντάμωσιν λοιπὸν μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης...

Καὶ μὲ ἀπεχαίρεισε διὰ κινήματος κεφαλῆς μετὰ τῆς χαριέστατης ἐκείνης ζωηρότητας, μετὰ τῆς θελκτικῆς φυσικῆς καὶ ἀπροσποiehτοῦ οικειότητος τῆς ἀποτετυπωμένης εἰς πάντα τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους τῆς. Εἶτα ἐγένετο ἀφαντος, εἰσελθούσα διὰ θύρας κειμένης εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς στοᾶς. Ἀφ' ἧς ἀπῆλθε, διηλύθη εἰς τὸν διάδρομον καὶ παρακολούθων τὸν θεράποντα, μετέβη νὰ γνωρίσω τὸν νέον προϊστάμενόν μου κύριον Φαίρηλ.

ΣΤ'

Ἄνελλον μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ μου εἰς τὸν ἄνω διάδρομον, ἀγοντα εἰς τὸν κοιτῶνα ἐνῶ ἐκοιμήθη τὴν παρελθούσαν νύκτα, Ἄνοιξας ὁ ὁδηγός μου τὴν ἀμέσως παρακειμένην θύραν, μὲ παρεκάλεσε νὰ παρατηρήσω τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου.

— Ἐχω διαταγὴν, κύριε, μοὶ εἶπε, νὰ σὰς δείξω αὐτὴν τὴν αἴθουσαν, τὴν προσωρισμένην δι' ὑμᾶς, καὶ νὰ σὰς ἐρωτησῶ ἂν ὁ εὐτρεπισμὸς καὶ τὸ φῶς αὐτῆς σὰς εὐχαριστοῦσιν.

Ὁ ἐφκινόμενος τῇ ἀληθείᾳ πολὺ δύσκολος, ἂν ἐδείκνυον δυσαρρέσκειαν διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν διακόρησιν τοῦ δωματίου ἐκείνου. Ἐκ τοῦ κειμένου εἰς τὴν πρόσοψιν παραθύρου ἐφκινετο ἡ θελκτικὴ τοπογραφία, ἧτις τὴν πρώτην κατὰ τὴν ἐξέγερσίν μου μοὶ εἶχεν ἐμπνεύσει τὸσον θαυμασμὸν. Τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἐξαιρετὰ ὑπὸ ἔποψιν φιλοκαλίας καὶ ἀνέσεως. Ἐπὶ τῆς εἰς τὸ μέσον τοποθετημένης τραπέζης ἐφκινοντο ἀπαστράπτοντα ὠραῖα χρυσοδεμένα βιβλία, καὶ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα ἀντικείμενα καλλιτεχνικῆς κατασκευῆς, πρὸς δὲ καὶ ἀνθη νεωστὶ δραπέντα. Ἐπὶ ἐτέρας τραπέζης παρὰ τὸ παράθυρον ἐκινετο πάντα τ' ἀναγκασία διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν ὑδρογραφῶν καὶ μικρὸς ὀκρίθας, ὃν ἠδυνάμην ν' ἀναπτύσω ἢ νὰ συμπτύσω κατὰ βούλησιν. Τὸν τοῖχον ἐκάλυπτεν ὠραῖος περσικὸς τάπης, φαῖδρου ἀνοικτοῦ χρώματος, καὶ τὸ δάπεδον ἰνδικὴ ψίχθος κιτρίνου χρώματος με ἐρυθρὰ ἐπ' αὐτοῦ σχεδιογραφήματα. Ἦτο τὸ χαριέστατον καὶ τελειότατον ἐργαστήριον, ἐξ ὧν ποτὲ εἶδα, διὸ τῷ ἀπένευμα ἐνθουσιῶδεις ἐπαινους.

Ὁ σοφὸς θεράπων, ὑπέκρινε εἰς τοὺς αὐστηροὺς κανόνες τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, ἐν ἧ ἐμορφώθη, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἔδειξε τὴν εὐαρρέσκειάν του, διότι ἔμενον ἡσχρηστημένος. Μετὰ παγερᾶς ἀβρότητας προσέκλινεν, ἀφ' ἧς ἐπέρχθη τὴν σειρὰν τῶν θαυμαστικῶν ἐπιθέτων, καὶ μοὶ ἠνοιξε σιωπηλῶς τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου.

Εἰσῆλθον εἰς ἕτερον διάδρομον μακρότερον, καὶ ἀνελθόντες τὰς εἰς τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ ὀλίγας βαθμίδας, διήλθον διὰ μικροῦ στρογγύλου ἀντιθαλάμου, σκεματῆσαντες ἔμπροσθεν θύρας, ἧς τὰ φύλλα ἦσαν περιβεβλημένα διὰ μολυβδίνου ὑ-

φάσματος ἀμαυροῦ χρώματος. Ὁ θεράπων ἠνοιξε τὴν θύραν ταύτην, ἧς ὄπισθεν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μέτρων, ἔκειτο δευτέρα θύρα ἐπίσης κεκλεισμένη. Ὁ θεράπων ἠνοιξε καὶ ταύτην καὶ εὐρέθημεν ἔμπροσθεν παραπετασμάτων ἐκ μετὰξυ ὠχροῦ πρασίμου χρώματος, ὑπανήγειρε τὸ παραπέτασμα, ἐψιθύρισε ἠρέμα τὰς λέξεις: «ὁ κύριος Χαρτράιτ», καὶ μὲ ἀφῆκεν ἐκεῖ μόνον.

Εὐρισκόμην ἐντός εὐρέως θαλάμου, οὗ ἡ ὑψηλὴ ὄραφὴ ἦτο πλουσίως γεγλυμμένη, τὸ δὲ δάπεδον ἐκαλύπτετο ὑπὸ τάπητος τὸσον πυκνοῦ καὶ μαλακοῦ, ὥστε μοὶ ἐφκινετο ὅτι ἐπάτου ἐπὶ στρώματος ἐξ ὄλοσηρικῆς. Μίαν πλευρὰν τοῦ θαλάμου κατεῖχε βιβλιοθήκη ἐκ ξύλου ἐγκεκολλημένου, ἧς τὸ σχῆμα καὶ ἡ κατασκευὴ ἦσαν δι' ἐμὲ πρωτοφανῆ. Εἶχεν ὕψος μόλις ἐξ ποδῶν, καὶ τὸ ἄνω αὐτῆς μέρος ἐχρησιμεῖτο ὡς βᾶσις εἰς διάφορα μαρμαρίνη ἀγαλματῖα συμμετρικῶς τοποθετημένα. Δύο γραφεῖα, τράπεζαι δηλαδὴ μὲ συρτάρια, προφκνῶς ἀρχαίας τέχνης, ἐκινετο ἀντικρὺ τῆς βιβλιοθήκης, μεταξὺ δὲ τῶν δύο καὶ ἄνωθεν αὐτῶν ἐξήρητο ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκὼν τῆς Παναγίας ὑκλτοκεπής, ἐργον τοῦ Ῥαφαήλ, ὡς ἐμαρτύρει ἐπίχρους πινακίς τεθειμένη παρὰ τὴν βᾶσιν αὐτῆς. Ὡς εὐρισκόμην ἀκίνητος εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, εἶχε δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τραπέζας καὶ ἐπιπλα διαφόρου σχήματος, φέροντα πλῆθος ἀγαλματικῶν ἐκ πορκελλάνης τῆς Σαζωνίας, φαθεντιανὰ σκεύη σπανιώτατα, ἀντικείμενα ἐξ ἐλεφαντόδοντος γεγλυμμένου, καὶ παντοῖα κομψοτεχνήματα ἀπαστράπτοντα ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ πολυτίμων λίθων. Εἰς τὴν ἄλλην ἀκρὰν τοῦ θαλάμου, κατέναντί μου τὰ παράθυρα ἔσκεπον ψίαθροι πρασίμου χρώματος καὶ τὸ φῶς εἰσῆρχετο συγκερασμένον. Εἰσέδου μετὰ μυστηριώδους γλυκύτητος ἡ λάμψις, πίπτουσα ἐξ ἴσου ἐφ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα περιεῖχεν ὁ θαλάμος, ὡς νὰ ἠθέλεν ἐπιτηδες νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ σιγὴν καὶ τὴν ἔρημον καὶ αὐστηρὰν τοῦ θαλάμου ὄψιν. Τέλος τὸ φῶς ἐκείνο τὸ συγκερασμένον περιέβαλεν ὡς πλάσιον βασιτῶν ἴαν ἀρμόζον μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ τὸν οἰκοδεσπότην νοχελῶς καθημένον μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἐρριμμένη ἐπὶ εὐρέως ἀνέτου ἀνακλίντρον, ἐπὶ τοῦ ἐνός βραχιόνος τοῦ ὁποῦ ἐκειτο μικρὸν ἀναλόγιον, διὰ ν' ἀποτίθεται τὸ βιβλίον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μικρὸν τραπέζιον.

Ἄν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνδρὸς, ὑπερβάντος τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἄρτι δ' ἐξελθόντος ἐκ τοῦ καλλιπισταρίου του, δυνατὰ τις ἀσφαλῶς νὰ συμπεράνη τὴν ἡλικίαν του, τοῦθ' ὅπερ λίαν ἀμφιβόλον, ὁ κύριος Φαίρηλ, κατὰ τὴν κρίσιν μου, τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸν εἶδα τὸ πρῶτον, ἐφκινετο ἔχων ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν πενήκοντα καὶ κατωτέραν τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν. Ἡ νοθρά, λεπτή, κεμηκτικὰ μορφή του, διαφανὴς ἐκ τῆς ὠχρότητας, δὲν εἶχεν οὐχ ἦτον ρυτίδας.

Ἦ δὲ ἦτο πρῆχουσα καὶ γρυπὴ· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἄψυχου χρώματος φαιοῦ κυανωποῦ, διακρινομένου ἐκ τῆς ὠχρότητας τῶν ἀναμικτῶν βλεφάρων του· καὶ ἡ κόμη του ἀρχαῖα χρώματος ξανθοῦ. ἀποκλίνοντος πρὸς τὸ τεφρόχρον, ἐλάχιστα προσδιδόντος συνήθως τὴν ἐπιδρομὴν τῶν λευκῶν τριχῶν. Ἐφερε κοιτωνίτην ἐξ ὑφάσματος ἐκλεκτοῦ χρώματος ἀμαυροῦ, ὑπενδύτην δὲ καὶ ἀναξυρίδας λευκότητος ἀνεπιλήπτου. Οἱ πόδες του μικροὶ τὸ μέγεθος ἐφκινοντο γυναικεῖοι, περιβεβλημένοι μεταξίνας περικνημίδας καὶ ἐμβάδας στιλπνάς, χρώματος ὡσεὶ ἐπιχρύσου. Δύο δακτύλιοι, δι' ὧν ἐκοσμοῦντο οἱ δακτύλιοι τῆς λεπτοφυοῦς καὶ ἀριστοκρατικῆς χειρὸς του, ἐφάνησαν, καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἀκόμη, τὸν ἥμισυ εἰδήμονα, ἀνυπολογίστου ἀξίας.

Ἐν συνόλῳ ἡ ὄψις ἐν γένει τοῦ ὄντος ἐκείνου τοῦ ἀσθενικοῦ, τοῦ μακροσμάδους, τοῦ θρηνώδους καὶ νευρικοῦ, ἐπιμελελημένου ὑπὲρ τὸ δέον τὴν περιβολὴν, διετέλει εἰς φανερὰν καὶ δυσᾶρεστον ἀντίθεσιν μετὰ τοῦ τίτλου τοῦ ἀνδρὸς, ὃν ἐφκινετο ὅτι εἶχεν ὑπεξαίρεισε καὶ νοσησθῆ· ταυτοχρόνως ὅμως οὐδὲ εἰς τὸν γυναικεῖον τύπον τὸ σύνολον ἐκείνο ἤρμοζε περισσότερο καὶ φυσικώτερον. Ἡ πρῶτὴ μετὰ τῆς δεσποινίδος Χαλκομβ συνομιλία μὲ εἶχε προδικᾶσει εὐμενὸς ὑπὲρ τῶν κατοικῶν τῆς ἐπέκλυως· ἀλλ' εὐθὺς, ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἡ ψυχὴ μου ἀπεποιήθη ἀνευδότης, νὰ ἐκφράσῃ συμπᾶθειαν ὑπὲρ τοῦ ἀμφιβόλου ἐκείνου ὄντος, ὅπερ ἐκαλεῖτο κύριος Φαίρηλ.

Πλησιασὼς πρὸς αὐτὸν παρετήρησα ὅτι, ἡ ἀργία του δὲν ἦτο πλήρης ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα. Ἀποτεθειμένος, μεταξὺ διαφόρων ἄλλων σπανίων καὶ κομψῶν ἀντικειμένων, ἐπὶ μεγάλῃ κυκλωτοῦς τραπέζης κειμένης παραπλευρῶς αὐτοῦ, ἐν μικρὸν ἐξ ἐβένου καὶ δι' ἀργύρου κεκοσμημένον ἐπιπλον, εἶχεν ἀνοικτὰ τὰ διάφορα αὐτοῦ συρτάρια, ὃν τὸ βάθος ἦτο ἐπιστρωμένον ἐξ ὄλοσηρικοῦ βελῆος ἐρυθροῦ χρώματος. Τὰ συρτάρια ταῦτα περιεῖχον σειρὰς νομισματοσῆμων παντοῦ σχήματος καὶ μεγέθους. Ἐν τῶν συρταρίων ἔκειτο ἐπὶ τοῦ μικροῦ τραπέζιου, τοῦ προσηρησμένου εἰς ἕνα τῶν βραχιόνων τοῦ ἀνακλίντρον· παρ' αὐτὸ ἔκειτο διάφοροι μικραὶ ψήκτραι χρυσοχόου, μία μικρὰ λαβὴ καὶ ἐν φακιδιον μὲ χημικὸν ὑγρὸν, ἀντικείμενα χρήσιμα ταῦτα πάντα πρὸς καθαρισμὸν τοῦ ἐπὶ τῶν πολυτίμων ἐκείνων μεταλλίων τυχαίων κηλίδων. Καθ' ἣν στιγμὴν προῦχθη εὐσεβᾶτως μέγχις ἀποστάσεώς τινος, καὶ ἡτοιμαζόμεν νὰ χαίρεισῶ τὸν νέον μου προϊστάμενον, περιέστρεψε μεταξὺ τῶν λευκῶν καὶ λεπτοφυῶν δακτύλων του μεταλλιόν τι ἀντικείμενον, ὅπερ ἐν τῇ ἀμαθειᾷ μου ἠθελον ἐκλαβεῖ ὡς ρυπκρὸν καὶ ἐφθαρμένον ἐκ λευκοσιδήρου νόμισμα.

— Χαίρω πολὺ, διότι σὰς ἔχομεν τέλος πάντων εἰς Λίμμεριτζ, κύριε Χαρτράιτ, μοὶ εἶπε μετὰ φωνῆς θρηνώδους καὶ σεσυρμένης, ἐν ἧ συνινῶντο δυσχερέτως

οὐ ὄξει· καὶ περὶ χορδοὶ τόνοι μετὰ τοῦ νοθοῦ καὶ ὑψηλοῦ ὕφους. Καθήσατε, σὰς παρακαλῶ... καὶ μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ κινήσετε τὸ θρανίον διὰ νὰ προχωρήσετε... Εἰς τὴν ἐλευσινὴν κατάστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκονται τὰ νεῦρα μου, πᾶσα κίνησις μοὶ προξενεῖ ἀνέκφραστον ἄλγος... Σὰς; ἔδειξαν τὸ σπουδαστήριόν σας;... σὰς; ἀρέσκει τὸ δωμάτιον;

— Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχομαι, κύριε Φαίρλη, καὶ δύνωμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω...

Πλὴν τὴν φράσιν μου διέκυψεν ἐκεῖνος αἰφνιδίως εἰς τὸ μέσον, διὰ κινήματος ἰκετευτικοῦ, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐγείρων τὴν μικρὰν λευκὴν χεῖρά του. Λίαν ἐκπληκτὸς διὰ τοῦτο ἐσιώπησα, ἐκείνος δὲ ἠδύοκῆσε νὰ μοὶ πρᾶσῃ τὴν ἐξῆς ἐξηγήσιν, διὰ τῆς αὐτῆς θρηνώδους φωνῆς:

— Σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε! ἀλλ' ἂν εἴνε δυνατὸν, μετριάσετε ὀλίγον τὴν ἐντάσιν τῆς φωνῆς σας... Ἐνεκα τῆς ἐλευσινῆς καταστάσεως τῶν νεύρων μου, πᾶς κρότος ὅπωςοῦν ἰσχυρὸς μοὶ προξενεῖ ὀδύνην, τὴν ὁποῖαν δὲν φαντάζεσθε... Συγχωρήσατε τὴν ἰδιοτροπίαν ἐνὸς ταλιπιῶρον ἀσθενούς... Αὐτὸ ἀναγκάζομαι νὰ ἐπαναλαμβάνω εἰς ὄλους, ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἀξιοθρήνητος κατάστασις τῆς υγιείας μου... Καὶ μοὶ ἐλέγετε λοιπὸν, ὅτι τὸ δωμάτιον σὰς; ἤρεσε, δὲν εἴνε ἀληθές;

— Ποτὲ δὲν ἐπεθύμησα νὰ ἔχω μᾶλλον εὐχάριστον καὶ ἀνετον, ἀπήνητα καταβιβάζων τὸν τόνον τῆς φωνῆς μου, καὶ ἀρχίζων ἤδη νὰ διακρίνω τὴν ἐγώιστικὴν αὐτοῦ προσποίησιν.

— Χαίρω πάρα πολύ... Θὰ ἴδῃτε, κύριε Χαρτράϊτ, ὅτι ἐδῶ θὰ χαίρη πάσαν ἐκτίμησιν ἢ θέσιν σας. Δὲν θὰ εὔρετε καμμίαν τῶν μισητῶν ἐκείνων προλήψεων, ἐξ ὧν ἐν Ἀγγλίᾳ ταπεινοῦται ὁ καλλιτέχνης. Διήλθον ἀρκετὰ ἔτη εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ αἰ περὶ τούτου βρετανικαὶ ἰδέαι μου ἐξ ὀλοκλήρου μετεβλήθησαν. Εἶθε νὰ ἠδυνάμην νὰ εἶπω τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν κατοικούντων εἰς τὰ περίχωρα ταῦτα εὐγενῶν!... ἡ λέξις εἴνε ἀνάριστος, ἀλλὰ τὴν μεταχειρίζομαι ἐξ ἀνάγκης.— Εἴνε ἀληθινὸι Γότθοι ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν, κύριε Χαρτράϊτ, ἄνθρωποι, οἵτινες θὰ ἔμενον ἐκπληκτοὶ, ἂν ἐβλεπον Κάρολον τὸν Πέμπτον, κύπτοντα διὰ νὰ σηκῶσιν τὸν πεσόντα χρωστῆρα τοῦ Τιτικνοῦ!... Ἀμυβάνετε τὴν κλωσύνην νὰ τοποθετήσετε αὐτὸ τὸ συρτάριον εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἐπιπλόν, καὶ νὰ μοὺ δώσητε τὸ ἄλλον;... Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ τὰ κατηραμένα μου αὐτὰ νεῦρα δὲν μοὶ ἐπιτρέπουσι τὴν παραμικρὰν προσπάθειαν!... Αὐτὸ μάλιστα... Σὰς εὐχαριστῶ πολύ.

Ἡ ἀτάραχος αὐτὴ ἀπαίτησις τοῦ κυρίου Φαίρλη, χρησιμεύουσα ὡς πρακτικὸν σχόλιον εἰς τὰς φιλελεύθερας αὐτοῦ θεωρίας, μοὶ ἐφάνη ἀρκετὰ ἀστειά. Μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἀβρότητος ἐτοποθέτησα τὸ συρτάριον εἰς τὴν θέσιν του καὶ τῷ ἔδωσα τὸ ἄλλο. Ἠρξισεν αὐτὸς ἀμέσως τὴν ἐργασίαν του, καθαρίζων τὰ νομισματὸσημα διὰ τῶν ψηκτρῶν, πρατη-

ρῶν δὲ διὰ τοῦ φακοῦ καὶ θαυμαζῶν, ἐνῶ μοὶ ἐμίλει, ἕκαστον ἀντικείμενόν τοῦ νομισματικοῦ αὐτοῦ θησαυροῦ.

— Σὰς εὐχαριστῶ! μοὶ ἔλεγε, σὰς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην!.. Ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς τὰ νομισματὸσημα;... Ναι;... Εἴνε λοιπὸν εὐτύχημα ὅτι ἐκτὸς τῆς ζωγραφικῆς συναντῶνται καὶ εἰς τοῦτο αἱ ὀρέξεις μας... Καὶ τώρα, σὰς παρακαλῶ, εἴπατέ μοι εὐκρινῶς, εἴσθε εὐχαριστημένους ἀπὸ τὸν μισθόν;

— Πάρα πολύ, κύριε Φαίρλη.

— ὦ! αὐτὸ εἴνε πολὺ εὐχάριστον. Τί ἄλλο ἤθελα νὰ εἶπῳ;... Ἀ, ναι... ὁ ἐπιστάτης μου θὰ τεθῆ εἰς τὰς διαταγὰς σας εὐθὺς μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρώτης ἐβδομάδος, διὰ νὰ κανονίσῃ μεθ' ὑμῶν πάντα τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν ὑλικὴν ἀμοιβήν, ἣν εὐκρεστεῖσθε ν' ἀποδεχθῆτε, ἀντὶ τῶν πεφωτισμένων ὑμῶν ἐκδουλεύσεων... Τί ἄλλο ἀκόμη;... κυττάξτε τί περιεργον!.. εἶχα καὶ ἄλλο νὰ σὰς εἶπω καὶ τὸ ἐλθισμόνησα!... Δὲν λαμβάνετε τὴν κλωσύνην νὰ κρούσετε τὸν κωδωνίσκον;... Ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν εἴνε... μάλιστα! Εὐχριστῶ πολύ.

Ἐκρούσα τὸν κωδωνίσκον, καὶ εὐθέως εἰσηλθεν ἀθουρώως θεράπων τις, ὃν διὰ πρώτην φορὰν ἐβλεπον, ξένος βεβαίως, μὲ κόμπην ἐστילוμένην, μὲ μορφήν μειδιῶσαν, σωστὸς θεράπων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Λουδοβικέ, εἶπεν ὁ κύριος Φαίρλη, ὅστις, ἐν τινι στιγμῇ ἀφκρίσεως, ἐκαθάριζε τοὺς ὄνυχας διὰ τῶν μικροσκοπικῶν ψηκτρῶν, ἃς μετεχειρίζετο ὀλίγον τι πρότερον διὰ τὰ νομισματὸσημά του, ἐσημείωσα τὸ πρῶτὸ κατὰ τι εἰς τὸ σημειωματάριόν μου... Εὐρὲ το καὶ φέρε μοὺ το!... Σὰς ζητῶ ἀπειράκις συγγνώμην, κύριε Χαρτράϊτ, πολὺ φοβοῦμαι μὴ σὰς βρῶνω.

Ἐπειδὴ, πρὶν δυνηθῆ ν' ἀπαντήσω, αὐτὸς εἶχεν ἤδη κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπειδὴ τῷ ὄντι ἐβραχυόμην, ἔμεινα σιγῶν ἐπὶ τῆς ἔδρας μου καὶ παρετήρουν τὴν εἰς τὸν τοίχον εἰκόνα τοῦ Ῥαφαήλ. Ἐν τσοῦτῳ ὁ θεράπων, ἐξελθὼν, ἐπανήλθε μετ' ὀλίγων φέρων σημειωματάριον δεδεμένον διὰ πλακῶν ἐξ ἐλεφαντίνουτος. Ὁ κύριος Φαίρλη, ἀφοῦ πρότερον ἀνεκούφισθη, ἐκφέρειων ἐλαφρὸν στεναγμόν, τὸ ἤνοιξε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῶ διὰ τῆς ἀλλῆς ἐκράτει μετέωρον τὴν μικρὰν ψηκτραν, δεικνύων διὰ τοῦ μέσου τούτου εἰς τὸν θεράποντα, ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμεινῇ ἐκεῖ, ἀναμένων νέας διαταγὰς του.

— Ναι!... αὐτὸ εἴνε, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Φαίρλη, ἐξετάζων τὰς σημειώσεις του... Λουδοβικέ, κατέβασέ μου ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον... Καὶ ἐδείκνυε, λέγων ταῦτα, χαρτοφυλάκιά τινα τεθειμένα κατὰ σειρὰν παρὰ τὸ παράθυρον.— Ὁχι αὐτό!.. ἐκεῖνο τὸ πράσινον... Αὐτό, κύριε Χαρτράϊτ, περιέχει τὰς χαλκογραφίας τοῦ Ῥέμβρανδ. Ἀγαπᾶτε τὰς χαλκογραφίας;... Ναι; Χαίρω πολὺ ὅτι καὶ εἰς αὐτὸ συναντῶνται αἱ ἰδέαι μας... Πρόσεχε τὸ κόκκινον!... νὰ μὴ πέσῃ. Δὲν εἴξεύρεις τί μαρτύριον θὰ ὑπέφερα, κύριε Χαρτράϊτ, ἂν

ὁ Λουδοβικὸς ἄφινε νὰ πέσῃ κάτω τὸ χαρτοφυλάκιον. Εἴνε στερεὸν ἐπάνω εἰς τὸ θρανίον; Τὸ νομίζετε στερεόν, κύριε Χαρτράϊτ;... Ναι; Χαίρω πολὺ. Λάβετε τὴν κλωσύνην τώρα, νὰ ἐξετάσετε τὰς εἰκόνας, ἀφοῦ, κατὰ τὴν γνώμην σας, δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος. Ἀφισέ μας, ἐσὺ Λουδοβικέ... Αἱ λοιπὸν! αἱ λοιπὸν, κτήνος, δὲν βλέπεις, ὅτι κρατῶ εἰς χεῖράς μου τὸ σημειωματάριόν μου; Μήπως νομίζεις, ὅτι μοὺ χρειάζεται ἀκόμη; Διατὶ δὲν μ' ἐλευθερώνεις ἀπὸ αὐτό, χωρὶς ν' ἀναγκάζωμαι νὰ σοῦ τὸ λέγω; Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Χαρτράϊτ, ἀλλ' αὐτοὶ εἰ ὑπηρέται εἴνε τόσοι βλάκες!... δὲν εἴνε ἀλήθεια;... Λέγετέ μοι, πᾶς σὰς φρίνονται αἱ εἰκόνας; Ὅταν τὰς ἠγόρασα, ἤσαν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν! Τὴν τελευταίαν φορὰν, ὅπου τὰς ἐξήτασα, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀπέπνεον, δὲν εἴξεύρω κ' ἐγώ, ποῖαν φρικτὴν ὄσμήν ἐμπόρων καὶ μαιημάτων!... Δύνασθε ν' ἀναδεχθῆτε τὴν ἐπιδιόρθωσιν καὶ τακτοποίησιν αὐτῶν;

Τὰ νεῦρά μου δὲν ἦσαν τόσοι εὐαίσθητα, ὅπως ἀνακαλύψοσι τὴν ὄσμήν τῶν ἀγενῶν δακτύλων, ἣτις εἶχε πειράξει τοὺς ῥώθωνας τοῦ κυρίου Φαίρλη, ἥμην ὅμως καλλιτεχνικῶς ἀρκούντως κατηρητισμένος, ὥστε νὰ διακρίνω τὴν ἀξίαν τῶν εἰκόνων, ἃς ἐξετάζον ἀνὰ μίαν. Κατὰ τὸ πλεῖστον αὐταὶ ἦσαν ἀντίγραφα ἐξαιρετῶν ὑδατογραφικῶν τῆς ἀγγλικῆς τέχνης, καὶ ὁ πρῶην κάτοχος αὐτῶν ὑπέτιμα βεβαίως τὴν ἀξίαν των, μὴ ἐπιμελούμενος αὐτῶν ὅσον ἔδει.

— Ἐχουν ἀνάγκην, ἀπήνητα, νὰ κοληθῶσι μετὰ προσοχῆς. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἔχουν ἀρκετὴν ἀξίαν...

— Μὲ συγχωρεῖτε, μὲ διέκυψε λέγων ὁ κύριος Φαίρλη, ἐὰν κλεῖω τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ὁμιλῆτε... Μὴ προσέχετε... Τὸ φῶς, καὶ ὅταν ἀκόμη εἴνε συγκεκρασμένον, μ' ἐνοχλεῖ. Τί ἐλέγετε;...

— Ἐλεγον, ὅτι αἱ εἰκόνας εἴνε ἐξαιρετοὶ καὶ ὅτι ἀξίζει τις νὰ κοπιᾷσῃ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν...

Ὁ κύριος Φαίρλη ἠνοιξεν αἰφνης τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ βλέμμα του, ἐκφράζον ἀπερίγραπτον τρόμον, προσηλώθη εἰς τὸ παράθυρον.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε Χαρτράϊτ, μοὶ εἶπε μετὰ ταραχῆς δυσκόλως ἀποκρυπτομένης... βέβαια ἀκούω εἰς τὸν κῆπον... εἰς τὸν ἰδιαίτερον μου κῆπον... μερικὸς ἀχρεῖος μοσχολμάγκας...

— Δὲν εἴξεύρω, κύριε Φαίρλη... δὲν ἤκουσα τίποτε.

— Λάβετε τὴν κλωσύνην, ἀφοῦ μοὺ προσεφέρατε ἤδη τόσας ἀλλας ἐκδουλεύσεις, νὰ σηκώσετε τὴν ἀκρον τῆς ψιάθου, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀφήσετε νὰ ἔλθῃ ὁ ἥλιος ἕως ἐδῶ, κύριε Χαρτράϊτ. Ἐσηκώσατε τὴν ψιάθου;... ναι; Πρακτηρήσατε, παρακαλῶ, εἰς τὸν κῆπον καὶ βεβαιώθητε...

Ἦπιόμισα εἰς τὴν νέαν τρύτην ἀπαίτησιν. Ὁ κῆπος περιεκλείετο πανταχῆθεν ὑπὸ τοίχου κανὲν ἀνθρώπινον πλάσμα μέγα ἢ μικρὸν δὲν ἐφάνετο, εἰσχωρήσαν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἐκεῖνου περιβάλλου Ἀνε-

κοίνωσα εὐθὺς εἰς τὸν κύριον Φαίρλη τὸ εὐνοϊκὸν ἐξαγόμενον τῆς παρατηρήσεώς μου.

— Σὺς εὐχαριστῶ μυριάκις, ἀπάντησε· θὰ ἦτο ἡ φαντασί μου. Χάριτι θεῖα, δὲν ἔχομεν παιδία ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ ὑπηρετῶν μας ὄμως — αὐτοὶ δὲν πάσχουν ἀπὸ τὰ νεῦρά των — ἀρίνου προθύμως νὰ εἰσέρχωνται τὰ παιδία τοῦ χωρίου... Τί συρφετός, Θεέ μου! τί θόρυβος!.. Θὰ ἐπιθύμουν νὰ μετακρουμισθῇ ἡ κατασκευὴ τῶν μικρῶν ἐκείνων ὄντων. Ἡ φύσις, φαίνεται, δημιουργοῦσα αὐτὰ, ἄλλον σκοπὸν δὲν εἶχε, παρὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς μικρὰς μηχανὰς τὰς προξενούσας θόρυβον ἀδιάκοπον. Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς, ὅτι εἶνε ἀσυγκρίτως προτιμότερον τὸ εἶδος τῶν παιδιῶν, ἅτινα ἐφαντάζετο ὁ θεὸς Ῥαφαήλ;...

[Ἐπειτα συνέχισεν].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἔπο προαισθήματος ἀγκισίου ἐλευθέρως ὁ Φαίδ ἐπορεύθη εἰς Λαλελί-Τζαμί, ὁ δὲ πρῶτος Μολλάς, ὃν ἀπάντησε, Μολλάς τῆς ὑπηρεσίας, τῷ ἐξήγησε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίως ταύτης ἀνχωρήσεως.

KZ

Ἀφ' ὅτου εἶχον ἀρραβωνισθῇ ὁ Τζελλάλ-Βένης καὶ ἡ μνηστὴ του, δὲν ἐβλέποντο πλέον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ χαρμελίου. Γνωστὸν ὅτι ἡ γυνὴ τοῦ Τούρκου δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἐκπιτῆς σύζυγον, πρὶν παρέλθωσι δύο ἡμέραι ἀπὸ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου· οἱ ἐρωτολήπτοι ὄμως δὲν παραδέχονται τὰς αὐστηρὰς ταύτας συνθηχάς τοῦ Ἰσλαμισμού. Ἐρχετο λοιπὸν ὁ Τζελλάλ πᾶσαν ἐσπέραν καὶ ἐκάπιζεν ἐν σιγῶν ὑπὸ τὰς θυρίδας τῆς Ἀζιβέ, καθ' ἣν ὦραν ὁ Ρεσιδ-Μολλάς εὐρίσκατο ἐν τῷ τζαμίῳ, ἡ δὲ νέκ κόρη, κεκρυμμένη ὀπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ, ὅπερ δὲν ἄφινε νὰ διακρίνη τις ἄλλο ἢ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, καὶ ὑπὸ τὸ ὅποιον μόνον τὴν μικρὰν χεῖρά της ἠδύνατο νὰ περᾶσῃ, ἡκουε ἐκατακτιχὴ τὸς γλυκεῖς λόγους, οἵτινες ἀκάνουσι νὰ παρέρχωνται τόσον ταχέως αἱ ἡμέραι τοῦ ἀρραβῶνος.

Πᾶσαν ἡμέραν ὁ Τζελλάλ ἔπεμπε δῶρον τι καὶ ἀνθοδέσμην εἰς τὴν μνηστὴν του, καὶ πᾶσαν ἐσπέραν ἡ Ἀζιβέ, κεκοσμημένη διὰ τῶν κοσμημάτων του ἢ ὀσφραϊνομένη τὰ ἄνθη, ἅτινα τῇ εἶχον δοθῇ, ἠὲ χαρίσται τὸν ἐξαδελφόν της τοσοῦτον περιπαθῶς, ὥστε μετὰ λύπης ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς θυρίδος ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐπεθύμει δέ, εἰ δυνατόν, νὰ παρατείνῃ τὰς ἄθγκας ἐκείνας συνεντεύξεις μέχρι τῆς πρωίας.

Τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου τοῦ Ἀβδουλ Ματζίτ, ἐν βροχερᾷ ἐσπέρα, ὁ Τζελλάλ, ὡς συνήθως, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σελαμλίκ, περιφρονῶν τὴν καταιγίδα, ἥτις διέσειε τὰ θυρόφυλλα, καὶ τὴν λεπτὴν βροχὴν, ἥτις ἀκαταπαύτως ἐπληττε τοὺς λιθόστρωτον τῆς οδοῦ. Τὸ νὰ ἴδῃ καὶ ἡ ἀ-

κούση τὴν Ἀζιβέ ἠδύνατο νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν κόλασιν!...

Ἦτο ἐλεεινὸς καιρὸς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, μίᾳ ἐξ ἐκείνων τῶν καταιγίδων, ἃς κομίζει ὁ νότιος ἄνεμος, οὔτινος αἱ αἰφνιδιοὶ καὶ σφοδραὶ πνοαὶ κλονοῦσι τὰς ξυλινὰς οἰκίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ διαδίδουσι τὴν πυρκαϊὰν μετὰ τρομερᾶς ταχύτητος. Πᾶσαι αἱ θυρίδες, πληρὴν ἐκείνης, δι' ἧς ὠμίζει αὐτῷ ἡ Ἀζιβέ, ἦσαν κλεισταὶ διότι οὔτε βροχὴ ἐπικειμένη, οὔτε ἄνεμος παγερός δύναται νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς θυρίδας ἐρωμένης περιμενούσης τὸν μνηστῆρά της. Ἡ Ἀζιβέ ἦτο ὀπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ περὶ τούτου ὁ Τζελλάλ ἦτο βέβαιος. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μᾶλλον παρὰ ποτε ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ ἔρωτος· ἡ ὄψις τῆς Νετζιβέ, εἶχε διεγείρει ἐν αὐτῷ τὴν ἀνάμνησιν ὁλοκλήρου παρελθόντος παρεκτροπῶν καὶ τρέλλας, ὅπερ ἤθελε πᾶσαι δυνάμεις νὰ λησμονήσῃ· μόνον δὲ τὸ φλογερὸν βλέμμα τῆς φιλότατης του καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ της διεσκέδαζον τὰς λύπας τῆς καρδίης του.

Φθᾶσας ὑπὸ τὴν θυρίδα ὁ Τζελλάλ-Βένης ἐκάλεσε τὴν ἐξαδελφὴν του μὲ ταπεινὴν φωνὴν. Οὐδεμίᾳ ἀπάντησις· παρετήρησεν ὄμως τοὺς δακτύλους τῆς νεανίδος προσκεκολλημένους εἰς τὸ δικτυωτόν καὶ τὸ ἄκρον τῆς περιχειρίδος τοῦ φορέματός της.

— Αὐτῷ εἶπε βεβχίως, λατρευτὴ χανοῦμισσά μου; εἶπεν ὁ νέος Βένης ἀνυψούμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν του, ἵνα πλησιάσῃ εἰς τὴν νεανίδα. — Ἀγνωεῖς ὅποσον ἤμην ἀνυπόμονος νὰ σὲ ἴδω! Ὅσον σὲ βλέπω, τόσον αἰσθάνομαι ὅτι σὲ ἀγαπῶ. Σὺ εἶσαι τὸ οὐράνιον τόζον, ὅπερ ἀνέτειλεν ἐπὶ θυελλώδους ὀρίζοντος καὶ κατεπράυνε τὴν ταραχὴν ὑπάρξενος κενῆς καὶ ἀφρονος. Ὅθεν διαφλέγομαι ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ νὰ σὲ ἀποκτήσω μετ' ὀλίγον, ὦ! ἡ καρδία μου ἀσχάλλει ἀνυπομονοῦσα· μοι φαίνεται ὅτι ἡ τοῦ ὑμενίου μας ἡμέρα δὲν θὰ φθάσῃ ποτὲ ἀρκούντως ταχέως, ἡ δὲ ζωὴ μου θὰ ἦναι βραχυτέρα τοῦ δέοντος διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ ὅσον σοὶ πρέπει!...

Ἡ Ἀζιβέ ἡκουσεν ἐν σιωπῇ, ὁ δ' ἀνυπόμονος νέος περιέμενε τὰς πλήρεις ἀγάπης ἀποκρίσεις ἐκείνας, ὧν δὲν ἐφείδετο πρὸς αὐτόν.

— Εἰπέ μοι πάλιν, μὲ ἀγαπᾷς, τῇ λέγει, ὅσον χθές, ὅσον αὐρίον, ὅσον πάντοτε; Στεναγμὸς ἀσθενῆς, εὐωδία τις ἀπεριγραπτοῦς ἐφθασκὴν μόνον εἰς τὸν Βένιν.

— Προσφιλεστάτη μου μνηστὴ, ἐπνεύλαβεν, ὀλίγον καὶ θὰ σὲ ὀνομάζω προσφιλῇ μου σύζυγον, ὅθι δύνασαι νὰ μοὶ ὁμιλήῃς ἐλευθέρως. θέτοια τὴν ὦραιάν κεφαλήν σου ἀφόβως ἐπὶ τοῦ ὄμου μου, καὶ ἀφίνουσα νὰ κυμαίνηται ἐπ' αὐτοῦ ἡ μακρὰ καὶ λευκὴ κόμη σου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιθέσω τόσα φιλήματα, ὅσους ἀστέρεις ὁ Ἀλλάχ θέτει ἐπὶ θερινοῦ οὐρανοῦ... Θὰ δύναμαι ἀνευ φόβου τοῦ νὰ παρακούσω εἰς τοὺς νόμους ἡμῶν, νὰ σφίγγω ἐν ταῖς χερσὶ τοὺς λεπτὸς δακτύλους σου, αἵτινες κρταοῦσιν οὕτω τὸ δικτυωτόν.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Ἀζιβέ ἐκινουῦντο πυρετωδῶς, τῷ ὄντι, εἴτα δ' αἰφνης διετάθησαν μετὰ τοῦ δικτυωτοῦ καὶ τῆς θυρίδος καὶ ἐφάνη ἡ λευκὴ χεὶρ τῆς νεανίδος.

Νομίζεις ὅτι ἡ Ἀζιβέ τῷ ἠπλονεν αὐτήν, ὡς ἐπραττε πᾶσαν ἐσπέραν, διὰ νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ φιλῆμα, ὁ Τζελλάλ προσήγγισε τὰ χεῖλη του· ἀλλ' ἡ χεὶρ ἦτο παγωμένη καὶ δὲν ἐφρίξεν ὑπὸ τὸ φιλῆμα τοῦ μνηστῆρός της.

— Ἀζιβέ! ἀνεκραζεν ὁ Τζελλάλ ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀκινήσιαν ταύτην, Ἀζιβέ, ὁμίλησόν μοι!

Ἡ νεανίς δὲν ἀπεκρίθη.

— Πρὸς Θεοῦ, Ἀζιβέ, μίαν λέξιν, μὲ τρώμαζεις! ἀπόσυρε τοῦλάχιστον τὴν χεῖρά σου!

Ἡ ἐπίμονος βροχὴ, ἥτις κατέκλυζε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Ἀζιβέ, ἔκκεσε τὸν Ρεσιδ-Μολλάζ νὰ ἐπιστρέψῃ ταχύτερον τοῦ συνήθους. Τούτων συμβαινόντων, ἐφθασε περιτετυλιγμένος ὅσον κἀλλιστα ἐντὸς τοῦ χαρταρίου του, καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Ὁ Τζελλάλ-Βένης δὲν ἐφυγε βλέπων αὐτὸν ἐρχόμενον, ἀπεναντίας δὲ προχωρήσας τῷ λέγει ἀδημονῶν·

— Πάτερ μου, ἴδετε τὴν χεῖρα τῆς Ἀζιβέ, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ τοίχου, κάτωθεν τοῦ δικτυωτοῦ.

Ὁ Ρεσιδ προσελθὼν ἀνύψωσε τὸν φωνόν, τὴν ὅποιον ἐκράτει ὁ ὑπηρετὴς του, μέχρι τοῦ δικτυωτοῦ...

— Ἀλλάχ! θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶναι χεὶρ νεκρᾶς, εἶπε μὲ φωνὴν πεπνιγμένην, ἀνασηκῶν τὴν μικρὰν χεῖρα, ἥτις ἔπεσεν ἀδρανῆς.

Ὁ Τζελλάλ ἐξέπεμψε κραυγὴν ἀπελπισμοῦ καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Μολλά εἰς τὸ χαρμελίον ὡς βέλος, ἀφαρπάζων δᾶδα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐμβροντήτου γραίας κεδίνης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀζιβέ.

Ἡ μνηστὴ του ἦτο γονυπετὴς ἐπὶ τοῦ σφᾶ, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος, τὴν δεξιὴν βραχιόνα κρεμασμένην εἰς τὰ ἔξω, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ χεῖρι κρταοῦσα ἔτι ἐν τοῖς συνεσταλμένοις δακτύλοις τὸ φαλιδίον τοῦ μύρου, ὅπερ ἡ Νετζιβέ τῇ εἶχε δωρήσει.

Ὁ Τζελλάλ ἔδραμε πρὸς τὴν νέαν, τὴν ἠγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἦτο λευκὴ ὡς ἡ ἐκ μουσελίνης ἐσθῆς της, ἡ δὲ λευκὴ κόμη της ἦτο κεκοσμημένη μὲ ἄνθη γαζίκας, τὰ ὅποινα τῇ εἶχε στείλει τὴν πρωίαν.

— Πάτερ μου, πάτερ μου, ἀπέθκνε; ἀνεφώνησεν ὁ Τζελλάλ ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐνῶ αἱ δούλαι ἔσπευδον ἐρχόμεναι πρὸς αὐτούς, καὶ ὁ Ρεσιδ-Μολλάς, ὠχρὸς καὶ αὐστηρὸς, ἔρριπτε περὶ αὐτοῦ βλέμμα ἐταστικόν.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

K.

ΡΟΝΑΛΔΟΣ ΚΑΙ ΜΙΖΕΤΤΗ

ὑπὸ **Albert Delpit.**

[Μετὰφρασίς Αἰκατερίνης Ζίρκου].

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Ὅμοιος, μικρὰ μου Μιζέττη! ἔλεγεν εἰς τὴν φίλιν του. Θὰ ἐγεύρωμεν τὸν

Ίωσή, ὅστις θά μᾶς φέρει εἰς Ἰσπανίαν, ἔνθα διὰ παντός θά εἴμεθα ἐλεύθεροι.

— "Ω! δὲν μοι λείπει τὸ θάρος, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ἡ Μιζέττη. Ἀλλὰ δὲν διακρίνω καλῶς, καὶ ἔπειτα νυστάζω.

Ἐπῆλθε σιγή τις. Τὰ παιδιά ἐξηκολούθουν κατερχόμενα ἀίφνης τρομερὸς κρότος βροντῆς διέσεισε τὰ γηραιὰ Πυρηναῖα ἀπὸ τῶν φοβερῶν αὐτῶν βάρθρων. Καὶ αἱ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, ζῆνυ διακοπῆς, διασχίζουσαι τὰ νέφη. Βιαία βροχὴ ἔπιπτε, βροχὴ μεμιγμένη μετὰ χαλάζης, πλήττουσα τὰ δένδρα καὶ τοὺς ἀγροὺς τοῦ σίτου. Τοῦτο ὠμοιάζε πρὸς πυροβολισμούς, πρὸς ἀγρίας τουφεκβολὰς ἐπαναλαμβάνομένας, ὃν αἱ σφαῖραι τυχαίως ριπτόμεναι ἔπληττον δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Συγχρόνως τεμάχια βράχων ἀπεσπῶντο, κυλιόμενα κατὰ μήκος τῆς ὁδοῦ, ἰσχυρῶς ὠθαύμενα ὑπὸ τῆς λαίλαπος, ὑπὸ τῶν τρομερῶν πνοῶν τοῦ ἀνέμου, ὑπὸ τῶν θορυβωδῶς ρεόντων αὐλακίων τῶν ὕδατων. Ἐν τῷ οὐρανῷ αἱ ἀστραπαὶ δὲν ἔπικουον, ὅμοιαι πρὸς μυριάδας ἠλεκτρικῶν σπινθέρων· καὶ ἐκεῖ κάτω ἐν τῷ ἐρυθρῷ καὶ μέλανι ὀρίζοντι, τὰ Πυρηναῖα ἔμειδίον πρὸς τὴν ὀρμητικὴν καταιγίδα.

— Ῥονάλδε! Ῥονάλδε! βοήθειαν! ἐφώνησεν ἡ Μιζέττη καταπίπτουσα.

Μέγας λίθος ἐμολώπισε τὴν κνήμην τῆς, συγχρόνως δὲ κόκκος χαλάζης ἔχων μέγεθος συκαμίνου εἶχε πληγῶσει τὴν μικρὰν εἰς τὸ μέτωπον. Λεπτὸς δὲ αὐλακίματος ἐφάνη ἀνωθεν τῆς ὀφρύος.

— Μέγιστε Θεέ! ἐπληγώθης, Μιζέττη! Ἡ παῖς ἐσφόγγισε τὸ αἶμα μειδιῶσα, εἷτα δὲ εἶπεν:

— "Ω! τὸ μέτωπόν μου δὲν με πονεῖ! Ἀλλὰ θά σέ τὸ εἶπω· δὲν δύναμαι πλέον νὰ περιπατήσω.

Καὶ ὄντως, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ περιπατήσῃ ἡ πτωχὴ Μιζέττη. Ἐποίησε δύο ἢ τρία βήματα ἐν τῇ ὁδῷ, εἷτα κατέπεσεν ἐπὶ τὸ γόνυ ὡς πληγωθεῖσα ἔλαφος. Ὁ Ῥονάλδος ἐνέβλεψε πένιξ. Ὁ κεραυνὸς διέσχισε πάντοτε τὰ νέφη. Ἡ βροντὴ ἠπειλὴ καὶ ἡ βροχὴ βιαίως ἐδιπλασιάζετο. Δὲν ἐδίστασε, καὶ κύψας πρὸς τὴν φίλην του:

— Θεσον τὰς χεῖράς σου περὶ τὸν τράχηλόν μου. Θά σέ φέρω ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου, τῆ εἶπε.

Ἐκεῖνη ἀπεκρίθη φειδρῶς:

— "Ω! πόσον τοῦτο θά εἶνε διασκεδαστικόν!

Παρέριψε τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόμην τῆς, ἐσπρόγγισε τὴν βροχὴν, ἦτις κατέρρευε κατὰ τῶν πρεσβύων τῆς καὶ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν τράχηλον τοῦ Ῥονάλδου. Ὁ νεανίας περιεπάτει τὸ πρῶτον ταχεῶς. Ἡ Μιζέττη δὲν ἐβάρυνεν εἰς τοὺς βραχιόνάς του πλείοτερον σεισούρας ἐπὶ κλάδου πρίνου. Εἷτα βραδέως ἐπῆλθεν ἡ κόπωση, ἦτις ἐπιρρίονε μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς ἰγνῆς καὶ τοὺς βραχιόνους τοῦ

Ῥονάλδου. Τὸ στῆθός του ἐξωγοῦτο πνευστιῶν, τὸ βῆμά του ἀπέβαινε ἀμφιρρεπές. — Χωρὶς νὰ ἀριθμήσωμεν τὰ παντοειδῆ κωλύματα, ἅτινα ἡ ὀρμητικὴ καταιγὶς ἔρριπτεν ἐν τῇ ὁδῷ—τεμάχια βράχων, ὑπερμεγέθεις κορμὸς δένδρων, σωροὺς τραχέων λίθων, κατὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀβέβαιος αὐτοῦ ποὺς αἰφνιδίως προσέκρουεν. Ὁ Ῥονάλδος, καὶ ἂν ἤθελε νὰ ἀναπαυθῆ πρὸς στιγμὴν, νὰ ἀναπνεύσῃ, δὲν ἐτόλμα. Τίς εἰξέρει ἂν ὕστερον θά ἐπανεύρισκεν ἀκούσασιν δύναμιν. Ἰνα ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδόν του; Καὶ εἷτα ἡ Μιζέττη ἠρέμα ἐκοιμᾶτο ἡδῆ. Ὁ Ῥονάλδος ἠσθάνετο τὴν τακτικὴν καὶ ἀγνὴν πνοὴν τῆς θωπεύουσας τὸν γυμνὸν τράχηλόν του. Σταθμὸς τις ἠδύνατο νὰ ἀφυπνήσῃ τὸ προσφιλὲς παιδίον, καὶ ἐκεῖνος ὤφειλε νὰ προστατεύσῃ μέχρι τῶν ἐλαχίστων τὸ ὠραῖον πλάσμα, ὅπερ ἐγκατελείπετο εἰς αὐτὸν μετὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τιθασσοῦ πετεινοῦ. Οὐχί, ἡ κόπωση δὲν θά ἐδικαιολόγει τὴν θέλησίν του! Ὁ Ῥονάλδος ἠγωνίζετο ἐντείνων τοὺς μῦς αὐτοῦ, καταφρονῶν διὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτοῦ ὑπερηφάνιας πάντων τῶν κατ' αὐτοῦ ἐξωργισμένων πολεμίων ἀνθρώπων, θυσελῶν, κόπων. Εἶχε τὴν ὑψηλὴν ὑπερηφάνειαν νὰ ὑπερникήσῃ ἐκεῖνο. Τὸ φοβερώτερον ἦτο ἡ ὑπέρθασις τῆς μικρᾶς κλιτύος, τῆς ἀγούσης πρὸς τὴν οἰκίσκον τοῦ Ἰωσή. "Ω! ἐκεῖ ὁ Ῥονάλδος ἐκινδύνευε νὰ ὑποκύψῃ! Τὸ αἶμα ἐβόμβει εἰς τὰς φλέβας του· πέπλος κατήρχετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· αἱ καταπόνοι κνημαὶ του δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ χωρήσωσι. Ἠσυχῶς προσήχετο καὶ θερμῶς πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως τὸν ὑποστηρίξῃ μέχρι τέλους τῆς δοκιμασίας ταῦτης. Τέλος ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ χλοερῦ ἐπιπέδου, ὅπου ὑψοῦτο ὁ οἰκίσκος τοῦ λαθρεμποροῦ. Ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις του διὰ τελευταίαν φοράν, ἵνα μὴ ἀφήσῃ τὴν Μιζέττην καὶ ὀλισθησῇ, ἠσυχῶς δὲ καὶ θωπευτικῶς ἐναπέθηκεν αὐτὴν μετὰ τῶν φύλλων. Ἡ Μιζέττη, ὅτε ἠνθάνθη ἐκυτὴν ἐξηπλωμένην, ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούςς· μόνον, ἔφερε τὸν βραχίονα ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς καὶ περὶόντες ὄνειροι τὴν ἀπεκοίμισαν πάλιν. Ὁ Ῥονάλδος περιστρέφετο περὶ τὸν οἰκίσκον, ἐκτύπα εἰς τὴν θύραν, λέγων σιγανῆ τῆ φωνῇ.— Ἀνοιξὸν Ἰωσή! εἴμαι ἐγὼ ὁ Ῥονάλδος — Ἀλλ' οὐδεμία ἀπόκρισις. Ὑψίστε Θεέ! μήπως ὁ λαθρέμπορος ἀπουσίαζεν, ἐν παρομοίᾳ νυκτὶ; Τέλος ὁ μοχλὸς τῆς θύρας ὑπεχώρησε καὶ ὁ Ῥονάλδος ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ. Οὐδεὶς. Ὁ Ἰωσῆς ἐπωφελήθη ἐκ τῆς θυέλλης βεβραίας καὶ τοῦ σκότους, ὅπως δοκιμάσῃ τὴν λαθρεμπορίαν.

Τότε βαθεῖα ἀθυμίᾳ κατέλαβεν τὸν νεανίαν· θά ἐπκηρήχοντο, θά τοὺς ἐπανάφερόν, καὶ θά τὸν ἐχώριζον τῆς Μιζέττης. Νὰ φύγῃ; ἀλλὰ πού καὶ πῶς. Δὲν ἠδύνατο νὰ μὲν ὀρθίος, αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον. Οὐδαμῶς θά εἶχε τὴν ἰκανὴν δύναμιν, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν Μιζέττην μετὰ τῶν βραχιόνων του, καὶ τὴν φέρει ἐκεῖ πέραν εἰς τὰ σύνορα. Ἐπειρῶσεν εἰς τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς γλῶσσης ψιθυρί-

ζων.— Θεέ μου! Θεέ μου! —Καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν λαμπρῶν ὀμμάτων του. Ὁ ὄνειροπόλος ἐκεῖνος, ὁ ἐνθους, τὸ ἀνώτερον ἐκεῖνο ὄν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, προσέκρουε τὸ πρῶτον ἡδῆ πρὸς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα. Ἡσθάνετο ἐκυτὸν ἀδύνακτον παρὰ τὴν ἠθικὴν δύναμιν του, ἠτητημένον παρὰ τὴν νίκην τῆς θελήσεώς του. "Ω! σεις, ὠχροὶ φίλοι, σεις, ὃν αἱ σκιαὶ περιέπασθε περὶ τὴν διάνοιάν του· ὦ! σύ, Ἀμλετ ἀγρία, ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ *Elseleur*, ἡ *Αἴρη*, ὀλοοῦζων ἐν τῇ ξηρᾷ ἐρήμῳ, τὸ παιδίον τοῦτο ἔπασχε πᾶν ὅ,τι καὶ σεις ἐπάσχετε, καὶ οὗτος ὡσαύτως ἠρχνίζε νὰ κατανεύῃ αἰφνιδίως, ὅτι διὰ τὸν ἀνθρώπον τὸ ἄλλος εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ παντός.

Ὁ Ῥονάλδος ἦτο νενικημένος· ἦλθε καὶ ἐξηπλώθη παρὰ τὴν Μιζέττην καὶ καταβλημένος ἐκ τοῦ κόπου ἀπεκοιμήθη τὸν βαρὺν ἐκεῖνον ὕπνον, ὅστις εἶνε ἀνάπαυλὰ τις ἐν τῷ ἄλλει.

Καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει πίπτουσα διὰ μέσου τῶν κλάδων, οἵτινες παρεῖχον εἰς αὐτοὺς ἄσυλον, καὶ ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ βροντὴ δὲν ἔταυον τοὺς βιαίους αὐτῶν θυμούς. Ἐφάνετο ὡς ἂν ἡ φύσις ἠθέλε νὰ θέσῃ τὰ δύο ταῦτα παιδιά ἐν ἀκτινοβολοῦντι τινὶ πλαισίῳ, ὅπως ζωηρότερον ἀναπροσστήσῃ τὰς λεπτὰς καὶ ζαυθὰς αὐτῶν κεφαλάς, ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους τοῦ βεβρεγμένου φυλλώματος.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ὑψωθῆ. Κατὰ τὴν πρωῒαν ἡ βροχὴ ἔπαυσε, καὶ ἡ θύελλα ἐτραπή πρὸς δυσμὰς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης. "Ω! ποία ὠραία ἡμέρα, πλήρης φρισσούσης φαιδρότητας! Ἐκ τῶν δένδρων, ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς χλόης, ἐκ τῶν ὀρέων ἐξήρχοντο ἀρώματα ὀξέα, δρυμέα καὶ ἰσχυρά. Οἱ κλάδοι, ἀπομάσσοντες τὰ φύλλα των, εἰς ἃ ἐκυλιόντο μεγάλα σταγόνες βροχῆς, εἶχον τὴν φιλαρέσκειαν ὠραίας κέρης. Τὰ πτηνὰ ἐθορύβουν θελακτικῶς καὶ νέφη ἀδιοράτων ἐντόμων ἔπταντο ἐν τῷ ἀέρι, ὅστις καθίστατο διαφανεστέρους, διὰ τοῦ ἀρμονικοῦ οὐρανοῦ τόξου, ὅπερ διεχώρει τὸν οὐρανὸν.

— Ἰδοὺ αὐτοί, ἐκεῖ εἰς τὰ χόρτα! εἶπεν ἀίφνης ἡ ξηρὰ φωνὴ τοῦ κ. Thornton. Ἐκτελέσατε τὸ καθήκόν σας, κύριοι.

Ἦτον ἀληθῶς ὁ ἀγγλικανικὸς λειτουργὸς, φρουρούμενος ὑπὸ δύο χωροφυλάκων ἐχόντων τὸ πρόσωπον πατρικόν, τὴν μορφήν γαλῆνιον, καὶ οἵτινες ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας των ἔστειλλον εἰς τὸν δαίμονα τὸν κίτρινον ἐκεῖνον λεπτὸν καὶ ξηρὸν πορφυρεῖον τῆς Ἀγγλίας! Ἐλάτρευον τὸν Ῥονάλδον καὶ τὴν Μιζέττην οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἀνθρώποι, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὰς διαταχὰς τοῦ κυρίου δημάρχου; Οὐχί· διότι ὁ κύριος δήμαρχος ἦτο κακὸς ἀνθρώπος, ἀλλὰ πῶς καὶ οὗτος νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς τοῦ κυρίου ἐπάρχου; Καὶ ὁ κύριος ἐπάρχος διάτασσε τὰς ἀρχὰς νὰ περὶσχάσωσιν συνδρομὴν εἰς τὸν αἰδέσιμον James Thornton, ἐντόνως συνιστάμενον ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ἐξο-

χόρητος, τοῦ κυρίου πρέσβους τοῦ Ἡνωμένου βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας.

Δι' ἐνὸς ἀλματός ὁ Ῥονάλδος ἦτο ἐπὶ ποδός. Ἡ Μιζέττη ἠγείρετο ἤδη καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὠρῆα ὡς ἄγγελος ἔχουσα μεταξὺ τῆς κόρης τεμάχια χόρτων.

— Συλλάβετε τὸν πλάνητα τοῦτον! ἐπνεύλαθεν ὁ κύριος Thornton καὶ ἄς τελειώσωμεν πολὺ διήρησεν ἡ κωμωδία αὐτή.

Ἐπνεύλαθεν εἶπε σιγῆ τῆ φωνῆ.

— Τάχιστα εἰς τὸν οἰκίσκον.

Καὶ πρὶν οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν δυνηθῶσι νὰ κάμωσι βῆμα, ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη κατέφευγον εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Ἰωσή, ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ ὁποίου εὗρισκετο γηραιὸν πεπληρωμένον ὄπλον στηριζόμενον εἰς τὸ μῆκος τῆς ὑψηλῆς ἐστίας. Ὁ νεανίας λαβὼν τοῦτο ἐν τῇ νευρώδει αὐτοῦ χειρὶ εἶπεν:

— Ἄν οἱ καλοὶ οὗτοι ἄνθρωποι προχωρήσωσιν ἐν μόνον βῆμα, κύριε θεῖέ μου, πυροβολῶ καθ' ὑμῶν.

Ἐἶχεν ἀγέρωχον στάσιν ὁ ἀνάρτης ἐκείνος λεοντιδεύς. Ἡ ξυνή αὐτοῦ κόμη περιέστεφεν ὡς αἴγλη τὸ ὄχρον πρόσωπόν του, οἱ δὲ μέλανες ὀφθαλμοὶ του, ἐφωτιζόντο ὑπὸ ἀκτίνων καὶ ἐσπινθηροβόλου ἐξ ὑπερηφανείας. Ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἐρρίγησεν ἐν τῷ εὐτελεῖ αὐτοῦ δέματι ὡς ὁ Γολιάθ πρὸ τοῦ Δαβὶδ. Ὁ Ῥονάλδος τὸν ἔβλεπε κατὰ πρόσωπον καὶ μυρῖα σκέψεις συνεκρούοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ μείρακος ἐκεῖνου. Ἐγκλημα! Μὴ τι ἡ νεαρὰ τιμιότης του ἦτο πρὸς τοῦτο ἱκανή; Οὐχί! Τὸ ὄπλον τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ ἐκ φόβου πρὸς στιγμὴν τὸν ἄθλιον, ὅστις τὸν ἐχώριζε τῆς Μιζέττης, ἀλλ' ὕστερον; Μὴ τι ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ πρὸς τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους ὑποχρεωμένους νὰ ἐκπληρώσωσιν ἀπλῶς τὸ καθήκον των; Μὴ τι ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ πρὸς τὸ Ustaritz; Οὕτω λοιπὸν ὤφειλε νὰ ἀπολέσῃ τὴν προσφιλεῖν του, τὴν ἀγαπητὴν του Μιζέττην, νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὸν φικίον οὐρανὸν τῆς ζιφερᾶς Ἀγγλίας καὶ τὴν ψυχρὰν ομίχλην τοῦ Ταμέσεως;

— Νὰ ὑποχωρήσῃ ὅπως ἐπανεῖλη κατόπιν καὶ ἐπανεύρη τὴν Μιζέττην, ὅτε ἡ ἡλικία θὰ τὸν καθίστα ἐλεύθερον; Ἄλλ' ἦσαν τέσσαρα κατηραμένα ἔτη ἐξορίας, ἐν μέσφ ξένων, οἵτινες δὲν τὸν ἠγάπων, οἵτινες θὰ προσεπάθουν νὰ ἀπατήσωσι τὴν Μιζέττην, νὰ τὴν πείσωσιν ὅτι ὁ μνηστὴρ αὐτῆς τὴν ἐλησμόνησε. Καὶ ἡ Μιζέττη ἦτο πλέον ἀδύνατος αὐτοῦ, δὲν θὰ ἀντεῖχεν ἴσως εἰς τὰ ἐπνευλιημένα ταῦτα κτυπήματα... Πᾶσαι αἱ ἰδέαι αὐτῆς περιεστρέφοντο ὀρηκτικῶς ἐν τῷ νῷ τοῦ Ῥονάλδου, ὅστις δι' ἐνὸς βλέμματος κατενόει ὅτι ἐν τῇ ζωῇ τὰ ὄνειρα ἡμῶν καὶ αἱ ἐλπίδες προσκρούουσι πάντοτε πρὸς τὸ ἀδύνατον.

Τὸ παιδίον ἐκύτταζε τὸν ἄνδρα. Ῥυτίς ἐκοίλαινε τὸ καθαρὸν μέτωπον τοῦ Ῥονάλδου. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶχον ἀγρίαν ἐκφρασίαν, ὀρθίως πρὸ τῆς Μιζέττης ὁ μεί-

ραξ διετῆρει πάντοτε τὴν τῆς ὑπερασπίσεως θέσιν.

— Κύριε, ἐπανελάθεν, οἱ καλοὶ οὗτοι ἄνθρωποι μὲ γνωρίζουσιν. Εἰξεύρουσιν ἂν ποτὲ ἐφεύσθην. Ἀπομακρύνθητε ἐκουσίως, ἀφήσατέ με μόνον μετὰ τῆς Μιζέττης καὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ἀναχωρήσω.

Ἐκείνη ἐρρίγησεν εἶτα βλέπουσα αὐτὴν κατὰ πρόσωπον τῷ εἶπε:

— Θέλεις νὰ ἀποθάνῃς;

— Ναι!

— Διατί μὲ ἀφίνεις ὀλομόναχον;

— Διότι δὲν θέλω νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ, καὶ εἰμὶ παιδίον καὶ τὸ πᾶν μὲς χωρίζει. Καλλίτερον νὰ ἀποθάνω. Τοῦλάχιστον δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς.

Ἀπελπίς ἡ καὶς τὸν ἐνηγκαλίσθη.

— Φέρε με μετὰ σοῦ, Ῥονάλδα, θέλεις; τῷ εἶπε διὰ σιγῆς φωνῆς.

— Νὰ σὲ φονεύσω; Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃς.

Ἐκείνη μείδισμα διήνοιξε τὸ χεῖλος τῆς Μιζέττης καὶ εἶπε μᾶλλον προσεκολληθῆ αὐτῷ.

— Σ' ἀγαπῶ!... σ' ἀγαπῶ, ἐψιθύρισε ἡ Μιζέττη κάτωχρος καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη δι' ἐκλιπούσης φωνῆς ὡς πνοὴ στεναγμοῦ.

— Σ' ἀγαπῶ!... ὑγείαινε!... ὑγείαινε!

Καὶ προσεπάθει ν' ἀπκαλλαγῇ τῶν βραχιόνων τῆς νέας κόρης. Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτει σφιγτὰ καὶ ἐνῶ τὸ αὐτὸ μείδισμα ἵπτατο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, τὸν ὤθει ἠρέμα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀθύσου, εἰς τὸ βάλθος τῆς ὁποίας ὁ Νίβας μανιώδης ἐκυλινδοῦτο. Ὁ Ῥονάλδος ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς; Τοὺς ἠνοιξε δὲ πάλιν ἀποτόμως, ὅτε ἡ ἀνερχομένη δρόσος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ προσέβλαλε τὸ πρόσωπόν του. Τότε ἠνόησε καὶ προσεπάθησε νὰ ἀποθήσῃ τὴν Μιζέττην.

— Ὅχι, ὄχι ἐψιθύρισε ἐκείνη, ἐπνευλιημένη τοὺς πρὸ ὀλίγου ἐκφωνηθέντας λόγους του, θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὸν κόσμον τοῦτον, ὅπου τὸ πᾶν τελευτᾷ, ὅπως ὑπάγω μετὰ σοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἐκεῖνῳ ὅπου τὸ πᾶν εἶνε αἰώνιον!

Καὶ ἐν θωπιᾷ τινι ὑστάτη παρέσυρε τὸ σῶμα τοῦ ἠγαπημένου αὐτῆς, καὶ τὰ δύο παιδία συμπεπλεγμένα κατεκρημνίσθησαν εἰς τὸν Νίβαν, ὅστις ὑποκόφως ἤχησε περικλείσας αὐτὰ ἐντὸς τῶν ὑδάτων του.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΣΕΒΟΥΡΓ

Ἐξεδόθη ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Ἀποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτύπου.

Ἐν οἷς τῶν κ. ἀναποκρίτων μὲς ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι δηλοῦντες συνῆμα καὶ τὸ ποσό τῶν σωματίων.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3

Ἐκείνη ἐρρίγησεν εἶτα βλέπουσα αὐτὴν κατὰ πρόσωπον τῷ εἶπε:

— Θέλεις νὰ ἀποθάνῃς;

— Ναι!

— Διατί μὲ ἀφίνεις ὀλομόναχον;

— Διότι δὲν θέλω νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ, καὶ εἰμὶ παιδίον καὶ τὸ πᾶν μὲς χωρίζει. Καλλίτερον νὰ ἀποθάνω. Τοῦλάχιστον δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς.

Ἀπελπίς ἡ καὶς τὸν ἐνηγκαλίσθη. Φέρε με μετὰ σοῦ, Ῥονάλδα, θέλεις; τῷ εἶπε διὰ σιγῆς φωνῆς. Νὰ σὲ φονεύσω; Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃς. Ἐκείνη μείδισμα διήνοιξε τὸ χεῖλος τῆς Μιζέττης καὶ εἶπε μᾶλλον προσεκολληθῆ αὐτῷ.

— Σ' ἀγαπῶ!... σ' ἀγαπῶ, ἐψιθύρισε ἡ Μιζέττη κάτωχρος καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη δι' ἐκλιπούσης φωνῆς ὡς πνοὴ στεναγμοῦ. Σ' ἀγαπῶ!... ὑγείαινε!... ὑγείαινε! Καὶ προσεπάθει ν' ἀπκαλλαγῇ τῶν βραχιόνων τῆς νέας κόρης. Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτει σφιγτὰ καὶ ἐνῶ τὸ αὐτὸ μείδισμα ἵπτατο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, τὸν ὤθει ἠρέμα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀθύσου, εἰς τὸ βάλθος τῆς ὁποίας ὁ Νίβας μανιώδης ἐκυλινδοῦτο. Ὁ Ῥονάλδος ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς; Τοὺς ἠνοιξε δὲ πάλιν ἀποτόμως, ὅτε ἡ ἀνερχομένη δρόσος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ προσέβλαλε τὸ πρόσωπόν του. Τότε ἠνόησε καὶ προσεπάθησε νὰ ἀποθήσῃ τὴν Μιζέττην.

— Ὅχι, ὄχι ἐψιθύρισε ἐκείνη, ἐπνευλιημένη τοὺς πρὸ ὀλίγου ἐκφωνηθέντας λόγους του, θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὸν κόσμον τοῦτον, ὅπου τὸ πᾶν τελευτᾷ, ὅπως ὑπάγω μετὰ σοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἐκεῖνῳ ὅπου τὸ πᾶν εἶνε αἰώνιον! Καὶ ἐν θωπιᾷ τινι ὑστάτη παρέσυρε τὸ σῶμα τοῦ ἠγαπημένου αὐτῆς, καὶ τὰ δύο παιδία συμπεπλεγμένα κατεκρημνίσθησαν εἰς τὸν Νίβαν, ὅστις ὑποκόφως ἤχησε περικλείσας αὐτὰ ἐντὸς τῶν ὑδάτων του.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΣΕΒΟΥΡΓ

Ἐξεδόθη ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Ἀποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτύπου.

Ἐν οἷς τῶν κ. ἀναποκρίτων μὲς ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι δηλοῦντες συνῆμα καὶ τὸ ποσό τῶν σωματίων.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3